HELEN RAY

Agenția de modele

Traducerea și adaptarea în limba română de

GABRIELA IACOB.

ALCRIS

Capitolul 1

Natalie ridică receptorul în timp ce-și făcea loc pe birou, ca să poată continua să scrie în timp ce vorbește. Aceste socoteli pentru contul Jackson nu mai puteau aștepta. Nu dacă voia să plătească factura aceasta, dar și propriile ei datorii restante, și asta până la sfârșitul lunii.

Astfel răspunsul ei în receptor fu unul distrat. Dar nu pentru multă vreme.

- Natalie Faulkner?

Vocea aspră de la celălalt capăt al firului era în mod categoric a unui bărbat, dar era mai ales furioasă. O voce care impunea autoritate prin simpla rostire a numelui ei.

Poate că Natalie ar fi dat atenție tonului dacă nu ar fi fost atât de preocupată de cifre și calcule. Era atât de

puțin pricepută la așa ceva! Dee, secretara și asistenta ei, avea prea multe de făcut ca să îi mai poată da o sarcină în plus.

- Da, spuse încet.

- Domnișoară Faulkner, vocea suna glacial acum, poate că dumneavoastră aveți timp de pierdut, dar vă asigur că eu nu am. A fost nevoie să-mi schimb tot programul în dimineața aceasta ca să mă pot întâlni cu dumneavoastră, cel puțin ați fi putut ajunge la timp.

Ascultă uimită. Cine se credea acest domn să îi vorbească așa și pe un asemenea ton, în legătură cu o întâlnire care nu exista? În dimineața asta era liberă, se asigurase seara trecută inainte de a pleca de la birou. Conducea o agenție de fotomodele și avea un birou mic și cochet, de numai două camere, într-un bloc de birouri ultramodern, căruia ferestrele mate îi adăugau un plus de eleganță în exterior. Își verificase agenda înainte să plece, tocmai pentru că știa cât de mult timp îi va lua verificarea fiecărui cont. Un teanc de facturi așteptau să fie plătite.

Stil, asta i se spusese că necesită deschiderea unei asemenea agenții, o agenție de fotomodele profesioniste, genul care atrage cei mai buni clienți. Și decorul respira stil, cu mobila albă și argintie în ambele camere, cu scaune din piele albă, confortabile, pentru clienți, și cu un scaun asemănător în spatele biroului pentru ea, cu

plante tropicale care inundau acest interior. Designul fusese conceput astfel încât să lase impresia de bogăție și eleganță, și o costase o mică avere.

Se putea descurca și fără ajutorul străinilor. Era sigură că nu îl cunoaște pe acest bărbat. Și-ar fi amintit vocea rece, distantă, dacă ar fi auzit-o vreodată, în timp ce îi vorbea despre o intâlnire inexistentă.

Totuși, fiind vorba de afaceri, acest bărbat putea fi un potențial client. Nu refuza niciodată clienți.

- Cred că e vorba de o greșeală, începu ea cu voce împăciuitoare.

- Dacă e așa, vă aparține. Totuși după ce mi-am reprogramat întâlnirile de astăzi, vă pot oferi cincisprezece minute peste o jumătate de oră. Să fiți aici!

- Dar...

- Nu obișnuiesc să mă repet, domnișoară Faulkner, continuă vocea aspră. I-am explicat secretarei seara trecută că trebuie să vă vorbesc și nimic nu s-a schimbat între timp.

Dee! Dee fixase întâlnirea, după ce ea plecase, și uitase s-o anunțe. Natalie căută agenda sub teancul de hârtii de pe birou, și pufni când descoperi numele interlocutorului ei în dreptul orei zece. Adam Thornton! Asta era tot ce-i lipsea! Avea o întâlnire cu cel mai important client al agenției și o ratase. Și ar fi fost pentru prima dată când s-ar fi înâlnit personal cu principalul acționar și directorul general al firmei Thornton Cosmetics.

Nu-i venise să creadă când James Dillman, șeful departamentului Publicitate de la Thornton Cosmetics, o căutase ca să-i propună colaborarea. Voia ca una din fetele agenției să fie imaginea reprezentativă pentru Beauty Girl, o nouă linie de produse. Natalie conducea agenția cam de un an, și aveau îndeajuns de mult de lucru, dar contractul cu Thornton Cosmetics era o mare realizare. Timp de șase luni colaborase foarte bine cu James Dillman, punând la dispoziție fotomodelele de care aveau nevoie pentru diferite evenimente promoționale. Nu era un contract pe care ar fi vrut să-l piardă.

- Îmi pare rău, domnule Thornton, știa că vocea îi trădează emoția, se pare că a fost o încurcătură. M-aș bucura să vă pot întâlni la unsprezece și jumătate.

- Foarte bine, aprobă el și închise.

Puse încet receptorul în furcă. Prima ei întâlnire cu directorul de la Thornton Cosmetics nu apărea sub cele mai bune auspicii. Nu era un început prea promițător! Știa că Adam Thornton își conducea propria companie, îl auzise pe James Dillman vorbind despre el, dar până acum încheiase afaceri numai prin intermediul lui James. Colaborarea cu firma ei de fotomodele nu părea îndeajuns de importantă pentru ca el să dorească să încheie personal aceste afaceri. Poate că succesul pe care ultima

linie de produse lansată de ei îl avusese, succes datorat în mare parte fotomodelului care îi făcea reclamă, una din fetele agenției, schimbase lucrurile. Pentru o clipă se văzu primind mulțumiri pentru că îi alesese fata potrivită pentru campania publicitară. Apoi își aminti vocea furioasă.

Sigur că asta se putea datora faptului că ea nu apăruse la o întâlnire fixată dinainte. Dar nu justifica o astfel de reacție.

Altceva nu era în regulă, chiar deloc în regulă. Nu putea decât să spere că orice ar fi fost, va putea aranja lucrurile. Nu își putea permite să piardă contractul cu Thornton. Acest contract nu-i aducea numai prestigiu, ci și clienți, cifra de afaceri se dublase de când Judith devenise Beauty Girl pentru Thornton Cosmetics.

Se ridică și începu să se plimbe în timp ce o aștepta pe Dee, care coborâse în holul central pentru a face niște copii xerox după ultimele rapoarte financiare. Știa că Dee uitase să-i spună de întâlnirea cu Adam Thornton din pricina numărului mare de sarcini cărora trebuia să la facă față. Femeia mai în vârstă îi era secretară, asistent, și singure conduceau totul. Încruntarea îi încreți fruntea în timp ce se plimba prin cameră. Uitase de facturi și plăți. Era destul de frumoasă pentru a putea fi ea însăși fotomodel. Părul negru lucios îi încadra fața, avea pielea ca

magnolia iar ochii nu erau nici albaștri, nici verzi, acvamarin spuneau unii. Gura perfectă era pusă în valoare de nuanța rujului.

Fusese fotomodel pentru o vreme, dar nu i se potrivea. Avea nevoie de o provocare, și acum avea parte de o asemenea provocare, și încă din partea unuia dintre cei mai puternici oameni din lumea cosmeticelor. Întreaga ei afacere, agenția, depindea de întâlnirea cu acest bărbat.

Își controlă înfățișarea în oglinda care acoperea unul din pereții încăperii, făcând camera să pară mai mare și mai luminoasă. Arăta la fel de calmă și de liniștită ca întotdeauna, dovadă a experienței de fotomodel. O siluetă subțire, pusă în valoare de costumul deux pieces de culoare crem, cu picioare lungi și bine modelate. Ar fi putut să se întoarcă la cariera de manechin dacă ar fi vrut, dar nu voia. Nu-i plăcuse să fie folosită pe post de umeraș de lux.

Probabil că exagera importanța telefonului. Poate că o sunase ca să se consulte în legătură cu imaginea modelului pentru contractul Beauty Girl.

Își privi cu atenție machiajul. Avea nevoie de un retuș. Când termină o auzi pe Dee intrând în birou. Venea la timp, pentru că ea trebuia să plece cât mai repede spre Adam Thornton.

Dee începu să-și rânduiască hârtiile pe birou.

- Afurisita aceea de mașină iar s-a stricat! exclamă, explicând de ce întârziase atât de mult. O să-mi ia o grămadă de timp să pun toate hârtiile astea în ordine.

Natalie zâmbi înțelegătoare. Avusese și ea de-a face cu mașina de fotocopiat.

- Trebuie să plec, spuse blând. Trebuie să mă întâlnesc cu Adam Thornton.

- Bine, eu o să… Dumnezeule, domnul Thornton!

Dee se întoarse speriată. Era o femeie mică de statură, blondă, foarte drăguță și cu un gust deosebit în ceea ce privește vestimentația.

- Oh, Natalie! exclamă ea, închizând ochii ca pentru a-și arăta regretul. Am uitat cu desăvârșire. A sunat când tocmai închideam seara trecută, și ți-am notat întâlnirea în agendă. Tom are gripă, și cu toată agitația din jurul lui aseară, am…

- Liniștește-te, spuse Natalie zâmbind. Nu-i nici o nenorocire. Acum înțelegea ceea ce la început i se păruse atât de ciudat. Tocmai am stabilit o întâlnire pentru mai târziu.

- Sper că nu are nici o legătură cu Judith, spuse Dee încruntându-se. A lipsit din nou la o ședință fotografică dimineață.

- Oh, nu, suspină Natalie. Ifosele lui Judith erau ultimul lucru de care avea nevoie în dimineața asta.

Când Jason Dillman îi spusese că o alesese pe Judith pentru a fi Beauty Girl, se temuse de problemele care ar fi putut apărea din pricina neseriozității ei, și încercase să-l convingă să aleagă pe altcineva. Dar Jason spusese că va fi ea și nimeni altcineva, pentru că așa hotărâse Adam Thornton.

Dee clătină din cap.

- Jake a sunat dimineața, dar erai atât de ocupată cu facturile, încât era păcat să te deranjez. Am sunat-o acasă, dar n-a răspuns nimeni. Și nu e prima dată când o face!

- Știu, spuse Natalie. Judith începe să facă din ce în ce mai multe probleme.

Se gândi că acesta ar fi putut fi motivul pentru care Adam Thornton dorea să o vadă, și nu ca s-o felicite pentru o treabă bine făcută.

- E ea însăși o problemă, concluzionă Dee, și începu să împartă hârtiile pe categorii. Și te-am avertizat că nu e cea mai potrivită pentru a fi Beauty Girl.

Natalie acceptă critica fără să se strâmbe. Ea și Dee deveniseră foarte apropiate în cele optsprezece luni de colaborare, și așa trebuia să fie. Erau singurele angajate și ajunseseră să se înțeleagă din priviri. Fuseseră de acord că nu Judith era cea mai bună alegere pentru contractul cu Thornton, dar Jason Dillman insistase că ea este singura

lor alegere, așa că Natalie nu avusese de ales. Din nefericire lucrurile merseseră atât de prost pe cât se așteptau.

- O să vorbesc cu ea, spuse Natalie.

Dee ridică sceptică din sprâncene.

- Ajută la ceva?

- Mă îndoiesc, dar o s-o fac.

- Când se va hotărî să-și facă apariția, zise Dee.

- Da, zâmbi Natalie trist, asta e. Pe vremuri Judith își făcea apariția numai când termina banii și avea nevoie de lucru, dar de când a devenit Beauty Girl pentru Thornton Cosmetics, vizitele ei erau numai de curtoazie, deci și foarte rare.

- Știu ce mult înseamnă pentru tine, spuse Dee, dar nu m-aș supăra dacă s-ar hotărî să plece la o altă agenție.

Natalie ascultă critica fără să se supere. Știa că prima care dădea piept cu izbucnirile clienților nemulțumiți de Judith era Dee, și că ea nu intervenea decât după ce furtuna trecuse.

Nici ea nu s-ar fi supărat dacă Judith ar fi părăsit agenția, spera numai ca asta să se întâmple după ce cei de la Thornton Cosmetics ar fi ales o altă fată pentru următoarea campanie promoțională. Contractul, redactat chiar de avocații lui Adam Thornton, specifica perioada de timp în care ea îi va reprezenta exclusiv, și anume un an, după care era liberă să facă ce poftește. Natalie știa că la sfârșitul anului Judith se va întoarce la ea cerând de

lucru. Știa și că asta se datorează libertății deosebite pe care și-o permitea aici, pe care i-o permitea. „Muncește numai atunci când ești nevoit și distrează-te în rest", aceasta era motto-ul lui Judith în viață. Trăia în conformitate cu acest motto, fără să-i pese de ceilalți. Și nu era o situație ușoară pentru ceilalți.

Natalie se uită la ceas.

- Trebuie să plec. Peste o jumătate de oră mă întâlnesc cu Adam Thornton.

- Dar biroul lui e la câteva minute de aici, spuse Dee.

- Știu, dar a specificat atât de clar că nu-mi rezervă decât cincisprezece minute, încât n-aș vrea să întârzii.

Dee ridică din umeri.

- Cred că nu-ți ia mai mult de zece minute să ajungi acolo, dar du-te. Pare a fi un tip dur, nu?

- Cel puțin, aprobă Natalie strâmbându-se. Pentru cei douăzeci și cinci de ani ai săi, era încrezătoare și stăpână pe sine. Dar Adam Thornton o făcuse să se simtă ca o școlăriță.

- Mă întreb cum arată, zise Dee.

- Îngrozitor, dacă înfățișarea îi seamănă cu felul în care vorbește.

- De ce? întrebă Dee. Are o voce sexy. Îmi place tonul lui grav, dă impresia de putere. Se strâmbă în glumă. Probabil că e îngrozitor, așa cum spui.

Natalie râse.

- Probabil.

Redeveni serioasă și adăugă:

- Dacă Judith sună sau vine aici…

- O țin aici, spuse Dee. Cu forța, dacă trebuie.

Natalie știa că ar face-o, dar hotărî să nu se mai gândească la comportamentul lui Judith, ci la ce-i va spune lui Adam Thornton. Nu avea nici o scuză pentru lipsa de profesionalism a lui Judith. Dar îl atenționase pe James Dillman de la început. Nu era chiar o scuză, ci mai degrabă un mijloc de a scăpa de responsabilitate. Și Adam Thornton nu părea genul care să permită cuiva să facă asta.

Mașina era parcată la subsolul clădirii, și făcu un semn prietenos cu mâna când trecu pe lângă portar, înainte de a ieși în lumina zilei.

Era o toamnă târzie, copacii își pierduseră frunzele, iar cerul era mai tot timpul întunecat. S-ar fi putut simți în aer venirea iernii, dar nu în mașina confortabilă.

Conducea cu abilitate, mișcările ei fiind și în acest caz, ca în toate de altminteri, extrem de grațioase. Nu părea deloc o femeie de afaceri.

Necazul era că nu știa cum să se pregătească pentru întâlnirea cu Adam Thornton. Poate că el dorea să-i vorbească despre Beauty Girl, sau poate dorea să-i vorbească despre orice altceva. Dar ea era competentă în meseria ei. Îl convinsese pe James Dillman de asta, o va putea face și cu directorul general.

Nu știa prea multe despre el. Adam Thornton era un bărbat care își păzea viața personală cu strășnicie, sau viața lui era atât de neinteresantă încât ziarele nu-l luau în seamă. Lui Natalie îi plăcea mai mult a doua variantă. Ideea unui bărbat între două vârste, cu nevastă și o grămadă de copii, era mai puțin înfricoșătoare decât ceea ce își imaginase ea.

Înfricoșătoare? Încetase să-i mai fie frică de ceva sau cineva din ziua în care, la șaptesprezece ani, descoperise că privirea ochilor săi și un zâmbet timid înduioșează și cea mai aspră inimă. Iar o rugăminte făcută cu vocea ei suavă îi garanta succesul. Adam Thornton n-o să știe ce l-a lovit, dacă se dovedește a fi un tip dificil!

Parcă mașina în fața companiei Thornton Cosmetics, și admiră Porsche-ul parcat alături. Numele lui Adam Thornton era trecut pe perete în dreptul mașinii. Un bărbat între două vârste, cu nevastă și copii, nu ar fi mers cu o asemenea mașină. Trebuia să se gândească la un alt mod de abordare.

La naiba cu el! Ieși furioasă din mașină și trânti portiera. Avea destule probleme și fără Adam Thornton. Un teanc de facturi o aștepta pe birou, și cu cât termina mai repede cu atât mai bine.

Thornton Cosmetics ocupa o clădire de mărimea celei în care Natalie închiriase două camere. Parterul era ocu-

pat de recepție, și tocurile de la pantofii ei se îngropară în covorul de culoare verde marin, în timp ce se îndrepta spre biroul recepționerei. Femeia din spatele biroului ar fi putut cere cu succes un loc în agenția Nataliei. De fapt clădirea era plină de femei frumoase, iar Natalie hotărî că secretara personală a lui Adam Thornton era cea mai frumoasă.

- Vă pot ajuta cu ceva? întrebă aceasta.

Natalie își spuse numele.

- Vă rog să luați loc. Îl voi anunța pe domnul Thornton că sunteți aici.

Natalie se îndreptă fără grabă spre unul dintre fotoliile din piele neagră, neștiind cât va fi lăsată să aștepte. Peste zece minute se felicita pentru alegerea făcută, deoarece secretara era încă înăuntru cu Adam Thornton.

Abia după încă cinci minute apăru și o invită pe Natalie:

- Domnul Thornton vă poate primi acum.

Natalie își privi ceasul. Era unsprezece jumătate fix.

O urmă pe secretară, bucurându-se că este puțin mai înaltă decât cealaltă femeie, silueta ei impunându-se, și astfel moralul care i se deteriorase în ultimele cincisprezece minute, se îmbunătăți.

- Domnișoara Faulkner, făcu secretara prezentările înainte de a închide încetișor ușa.

Dar cui o prezentase? Biroul părea gol. Era cel mai mare birou în care călcase vreodată. Scaunul din spatele biroului era întors, rotocoale de fum trădând prezența cuiva care se încăpățâna să privească pe fereastră. Adam Thornton nu părea dornic să o cunoască.

Brusc, scaunul se roti.

- Ai reușit să ajungi la timp de data asta, domnișoară Faulkner. Vocea suna mai adânc, mai profund acum decât prin telefon. Lui Dee i-ar fi plăcut!

Electrizant, acesta era felul în care putea fi descris. Statura lui umplea fotoliul, costumul gri accentua umerii bine conturați. Fața, mai ales, era deosebită. Natalie îl privea uimită. Luată ca întreg, era chipul unui bărbat atrăgător, dar trăsăturile trădau fața unui bărbat cu porniri sălbatice, a unui bărbat închis în cușca civilizației.

Ochii erau albaștri și adânci ca oceanul, nasul acvilin, buzele strânse ferm. Avea peste treizeci de ani, poate mai aproape de patruzeci.

Mâinile îi atraseră atenția. Mâini cu degete lungi, puternice dar subțiri. Într-una din ele ținea un trabuc care degaja un miros plăcut.

I se păru că-l fixează cu privirea de prea mult timp, dar trecuseră numai câteva secunde. Atât i-a luat pentru a-l observa în detaliu.

Știa că are parte de același tratament, dar ochii albaștri nu lăsau să se ghicească dacă apreciază sau nu ceea ce vede.

La rândul ei Natalie afișa o privire senină. Pentru nimic în lume n-ar fi arătat amestecul de emoții care o încercau. Nu voia ca el să vadă șocul pe care înfățișarea lui i-l produsese, confuzia stârnită de magnetismul ochilor albaștri.

- Mi-am cerut scuze, spuse încet. Dar dacă doriți s-o mai fac o dată… Ridică din sprâncene, fixându-l.

- Nu-i nevoie. Am aflat deja că nu ai fost informată despre întâlnirea pe care o fixasem.

Natalie se miră.

- Ați aflat?

El dădu doar din cap, aprobator.

- Telefonul meu te-a luat prin surprindere, și nu știai ce să crezi despre întâlnirea de la ora zece. Era clar că nu aflaseși despre ea. Te rog, ia loc, domnișoară Faulkner.

Natalie se așeză, își încrucișă picioarele, conștientă de priveliștea pe care i-o ofereau lui Adam Thornton, care se ridicase. Era atât de înalt cum se așteptase. Stând lângă fotoliul ei, statura lui o făcea brusc mică și vulnerabilă.

Se așeză pe marginea biroului, în fața ei. Ochii lui o măsurară îndelung. Brusc, expresia feței i se înăspri.

- Putem trece direct la subiect, spuse pe un ton care arăta că puțin îi păsa dacă ea este de acord sau nu. Vreau ca domnișoara Grant să fie înlocuită, pentru contractul Beauty Girl.

Natalie suspină din pricina felului dur de abordare a unui asemenea subiect. Își mușcă buzele când observă satisfacția din ochii lui. La naiba! Îi plăcea s-o vadă astfel. Dar era foarte serios, cererea lui era categorică.

Dădu capul pe spate, provocându-l.

- De ce?

El ridică din sprâncene, nefiind obișnuit ca deciziile lui să fie puse sub semnul întrebării.

- Am nevoie de un motiv? întrebă glacial.

Natalie se îndoia că un asemenea bărbat ar fi simțit vreodată nevoia unui motiv pentru a acționa. Dar simțea că el îi datorează o explicație pentru o asemenea cerere, și fie că îi plăcea sau nu, ea aștepta s-o audă.

- Da, cred că aveți nevoie de un motiv, spuse încăpățânată.

O privi tăcut câteva minute.

- Bine, domnișoară Faulkner, puteți afla motivul. Domnișoara Judith Grant este amanta lui Jason Dillman, șeful departamentului Publicitate.

Declarația fusese făcută în mod deliberat cât mai calm cu putință, fără emoție, și efectul era garantat. O lăsă pe Natalie fără grai. Nu se îndoia de adevărul celor spuse, tocmai pentru că o cunoștea pe Judith.

- Iar el este însurat, adăugă Adam Thornton în liniștea care se așternuse.

Natalie închise ochii pentru o clipă. Judith făcuse multe trăsnăi, dar asta era prea de tot. Știa cât de important era contractul cu Thornton pentru Natalie, și nu numai că apărea când avea chef la ședințele foto, dar se încurcase cu un bărbat însurat, angajat al lui Adam Thornton. Și acesta nu părea deloc de acord cu așa ceva. Chipul lui Jason Dillman îi veni în minte. Nu lăsa impresia unui bărbat însurat. Luaseră masa de câteva ori, în preajma negocierilor, și o curtase discret. Îl refuzase în aceeași manieră, și se părea că el găsise repede consolare.

Tot ce putea face era să încerce s-o apere. Era datoare să facă un asmenea gest, chiar dacă știa că pusă în aceeași situație, Judith nu ar simți la fel.

- Poate nu știe că este însurat…

- Știe.

- Știe? Răspunsul o luă prin surprindere.

- Da, confirmă Adam Thornton, morocănos. Și dacă nu ești atentă, agenția dumitale va deveni celebră pentru altceva decât pentru modelling.

Natalie păli.

- Ce vreți să spuneți?

- Folosiți-vă imaginația, domnișoară Faulkner. Există un nume pentru modelele care oferă și alte servicii decât le cere meseria.

- Cum îndrăzniți? Se ridică indignată, dar apoi regretă această reacție, care o adusese periculos de aproape de Adam Thornton. Se așeză repede înapoi.

- Îndrăznesc, spuse el dur, neimpresionat de furia ei. Și vreau să înceteze.

Natalie clipi repede încercând să-l privească în ochi. Îl ura pentru calmul cu care îi defăimase agenția, fetele. Tocmai o acuzase că oferă un alt soi de servicii.

- Atunci vorbiți cu Jason Dillman. E nevoie de doi, știți…

- Mă pricep și eu la ale vieții! izbucni el.

Putea să-și dea și singură seama că este mai mult decât familiarizat cu aceste aspecte. Degaja sexualitate. Era oare însurat? Natalie se îndoia că ar fi căsătorit. Lăsa impresia unui lup singuratic. Iar îi vedea latura sălbatică!

- Oricum, continuă el, cred că aceasta este responsabilitatea dumitale.

- A mea? protestă ea.

- Judith Grant este model la agenția dumitale.

- Și dumneavoastră a-ți ales-o pentru Beauty Girl!

Încă o dată, el ridică din sprâncene.

- Nu eu, spuse clătinând energic din cap, Jason.

- Dar el mi-a spus…

- Ce?

- Nimic! izbucni, roșind din pricina sarcasmului din vocea lui. Bine, domnule Thornton, o să vorbesc cu Judith.

- Vei face mai mult decât să vorbești cu ea dacă dorești să păstrezi contractul cu Thornton Cosmetics. Se ridică și se îndreptă spre scaunul din spatele biroului. Ori această aventură încetează acum, ori renunțăm la serviciile agenției dumitale.

- Asta v-ar costa foarte mulți bani. Natalie apelă la acest argument, știind că lansarea ultimului produs și toată campania promoțională susținută printr-un singur manechin, Judith, costase o avere.

Adam Thornton o privea calm.

- Îmi pot permite, spuse el arogant.

- Ascultați, începu ea nerăbdătoare, în fond de ce vă privește? Judith nu este prima femeie care are o aventură cu un bărbat însurat.

- Mă privește, domnișoară Faulkner. Și cred că ar trebui să te privească și pe dumneata. Sau modelele agenției oferă totuși și alt fel de servicii?

O privi cu ochi reci.

Natalie nu mai fusese niciodată atât de furioasă. Îl venea să-l pălmuiască, și rezista cu greu tentației. Dar nu-i era de nici un folos să-și piardă cumpătul în fața unui asemenea individ.

- Ei bine? Oferă?

Natalie își reprimă orice pornire violentă.

- Cred că sunt îndreptățită să primesc scuzele de rigoare pentru că ne-ați insultat, pe mine și pe fetele care lucrează pentru mine.

Refuză să-și plece ochii în fața privirii lui directe.

- Asta înseamnă că răspunsul este "NU"?

- Da!

- Păcat, aș fi avut o propunere… pentru dumneata.

- Domnule Thornton!

- Bine, ridică mâna făcându-i semn să tacă. Dacă agenția dumitale este atât de nevinovată pe cât susții, îmi cer scuze. Nu părea obișnuit cu așa ceva. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că unul dintre modele dumitale are o relație adulterină cu unul dintre angajații mei.

La cei douăzeci și cinci de ani, Natalie ar fi trebuit să fie obișnuită cu remarcile de genul acesta, și să nu mai roșească. Dar nu se așteptase la asta din partea lui Adam Thornton. Cu acest comentariu personal o făcuse brusc conștientă de senzualitatea lui. Și după numeroasele insulte la care fusese supusă nu-i plăcea să vadă în el altceva decât era: un dușman. Cu cât avea mai puțin de-a face cu el, cu atât mai bine.

Se ridică.

- V-am spus că voi vorbi cu Judith.

- Și dacă nu ascultă?

- Mă voi asigura că o face, îi spuse încrezătoare, deși nu asta simțea. Era ultima persoană pe care Judith ar fi ascultat-o. Dar trebuia să încerce.

Dădu din cap, concediind-o.

- Atunci v-o încredințez.

Natalie aruncă o ultimă privire spre biroul din spatele căruia urcau din nou rotocoale de fum. Expresia lui era impenetrabilă, în timp ce-și fuma trabucul.

Dar era conștientă că o urmărește cu privirea în timp ce se îndrepta spre ușă. Își reveni abia când se instală în propria ei mașină.

Cum putuse Judith să se încurce cu un bărbat însurat? Fără să-i pese, după cum știa din experiențele trecute.

Natalie ajunse înapoi la birou abia după ora douăsprezece și furia și rușinea pe care le simțise când Adam Thornton o acuzase n-o părăsiseră. Emoții care nu-i puteau fi citite pe chip.

Dee ridică privirea din hârtii, în timp ce ea intra în cameră.

- Ai o vizită, spuse veselă.

- Judith? întrebă Natalie plină de speranță.

- Judith… Dee aprobă cu o grimasă.

Natalie păși cu hotărâre în birou, închise ușa și se pregăti de confruntarea cu fata care stătea în spatele biroului, sora ei, Judith…

Capitolul 2

Un observator atent nu ar fi putut spune că sunt surori. Judith era blondă în timp ce Natalie avea părul negru, ochii ei erau albaștri, fără acel amestec de albastru și verde care făceau ochii lui Natalie atât de greu de descris. Până și trăsăturile erau departe de asemănare, chiar dacă amândouă erau frumoase. Purtau aceleași numere la haine, încă de când erau copii. Și încă de pe atunci Judith îi împrumuta hainele fără s-o întrebe.

Dar Judith se mișca cu o grație studiată, cultivată de-a lungul anilor, în timp ce mișcările lui Natalie erau mai hotărâte.

Natalie era mai mare cu trei ani și întotdeauna făcuse tot ce putuse ca să-și apere sora mai mică. Rareori i se mulțumise pentru asta. Iar acum lipsa de considerație față de agenție era o dovadă a lipsei de considerație față de ea.

Când se mutaseră la Londra, Judith mai târziu cu un an, părinții o rugaseră pe Natalie să promită că va avea grijă de sora ei mai mică. Nu era o sarcină ușoară. După șase luni de conviețuire în același apartament, Judith făcuse prima mișcare mutându-se, sub pretextul lipsei de intimitate. În inima ei Natalie se simțise ușurată, dar părinții lor aveau alte sentimente.

Când își deschisese agenția, părinții interveniseră din nou. Implorând-o, o forțaseră să ia o decizie pe care altminteri nu ar fi luat-o. O angajase astfel pe Judith. O făcuse pentru ei și pentru că nu voia să se simtă vinovată față de ei. Erau îndeajuns de îngrijorați și fără să știe că au motiv să fie astfel. În ultimii trei ani Judith schimbase bărbat după bărbat.

Și acum un bărbat însurat. Nu primul. Dar părinții lor ar fi suferit dacă ar fi aflat. Trebuia să obțină stoparea acestei aventuri înainte ca ei să afle și ea să se ruineze. Natalie nu se mințea singură. Știa că Adam Thornton vorbise serios, chiar și în privința amenințărilor.

Sora ei se ridică cu acea grație care o făcuse celebră: Judith Grant, model. Își schimbase numele din Faulkner în Grant, considerând că numele părinților nu sună destul de profesional. Natalie se bucura acum că o făcuse. Asta însemna că Adam Thornton era departe de a ști adevărul despre relația lor. Ar fi fost și mai dur dacă ar fi știut că Judith este sora ei.

- Nu te încrunta, dragă, îi aruncă Judith cu voce guturală, așezând-se pe un alt scaun. Nu-ți cotrobăiam prin birou, doar îți încercam scaunul. Nu înțeleg cum poți să stai la birou toată ziua.

Natalie se așeză pe scaunul pe care sora ei abia îl părăsise, știind că vor avea o discuție de afaceri și nu de familie. Era penibil și așa, fără implicații de rudenie.

- Judith, trebuie să-ți vorbesc.

- Nu despre ședința foto! Mi-a ținut Dee discursul despre responsabilitate!

Natalie uitase cu desăvârșire că sora ei lipsise la ședința foto de dimineață.Și acum asta n-o mai mira.

- Atunci nu-ți voi mai pomeni de asta, doar voi adăuga că nu trebuie să se mai întâmple. Conduc o afacere, Judith, și…

- Parcă spuneai că nu vom vorbi despre asta, o întrerupse sora ei, evident plictisită.

- Bine. Hai să vorbim despre Jason Dillman.

O privi pe Judith cu atenție. Dar dacă spera s-o ia prin surprindere, nu avea noroc. Judith nu era impresionată de schimbarea subiectului, și își verifica manichiura cu aceeași expresie de plictiseală.

Natalie oftă.

- Judith, te vezi cu el?

Ochii albaștri îi susținură privirea.

- Bineînțeles, doar lucrăm împreună pentru Beauty Girl.

- Nu la asta mă refeream și știi prea bine ce vreau să spun, zise Natalie exasperată.

- Natalie, dacă vrei să mă întrebi dacă mă culc cu el, de ce nu întrebi așa?

- Ei bine, o faci?

- DA.

- Judith, este însurat.

- Și? îi răspunse sora ei, total dezinteresată.

Uneori Natalie simțea că nu-și cunoaște sora deloc. Acesta era un astfel de moment. Părea că nu-i pasă de faptul că Jason Dillman are o familie, o soție.

- Nu este fericit cu nevastă-sa…

- Nici unul nu este, sublinie Natalie în derâdere, ceea ce o făcu în sfârșit pe Judith să reacționeze, strâmbându-se.

- Bine, știu că Kenny nu căuta decât o aventură pentru perioada în care nevastă-sa aștepta un copil, dar cu Jason e diferit.

Natalie habar nu avea că sora ei, atât de sofisticată în alte privințe poate fi atât de lipsită de gust și bun simț când vine vorba de relația cu un bărbat. Avusese o aventură cu Kenny Richards în urmă cu un an, susținând că mariajul lui se sfârșise, și că își va părăsi soția când va veni timpul. Dar se dovedise că soția era cât se poate de

însărcinată și nu putea să-și îndeplinească obligațiile maritale din pricina sănătății șubrede. De îndată ce copilul se născuse, Kenny o părăsise pe Judith.

- Este într-adevăr așa, sau așa îți spune el?

- Nu, nu sunt vorbe goale. Ochii lui Judith sclipiră furioși. Ar fi părăsit-o pe Tracy de mult dacă și-ar fi permis.

Natalie se încruntă.

- Cum adică?

- Spus în mod brutal, înseamnă că Tracy ține bine baierele pungii, îi răspunse Judith plictisită. Iar slujba la Thornton Cosmetics nu este de lepădat. Este bine plătit și îi este asigurată o anume poziție. Nu cred că Adam Thornton va fi prea încântat când va afla de relația noastră.

- De ce? Își dorește și el să aibă o relație cu tine? Era singura explicație care-i venea în minte. Altfel nu înțelegea de ce acesta se implica atât.

- Dumnezeule, nu! Judith izbucni în râs. Adam Thornton interesat de mine? Nu se încurcă niciodată cu modele. Ultima femeie din viața lui e o prințesă în carne și oase.

- Ar putea la fel de bine să fie și una moartă, spuse Natalie sec.

- Foarte amuzant. Încercam doar să-ți explic că nu sunt genul lui. Se încruntă. De ce, brusc, ești interesată de el? Nu am mai vorbit niciodată despre el.

- Pentru că nu îl întâlnisem. Știe despre tine și Jason, Judith. Mi-a acordat o audiență în dimineața asta doar ca să-mi spună despre voi. Vrea ca această aventură să înceteze, și vrea ca tu să fii cea care îi pune capăt. Își privi sora în ochi cu hotărâre.

- La naiba! murmură Judith și începu să se plimbe prin cameră. Cum naiba a aflat?

- Habar n-am.

- Ne întâlnim numai în timpul zilei, tocmai ca să nu trezim suspiciuni, continuă Judith, fără să-i dea atenție lui Natalie.

- Jason Dillman este motivul absențelor tale de la ședințele foto? se miră Natalie.

- Trebuia să ne întâlnim cumva, nu?

- Dar nu în timpul plătit de Adam Thornton!

Gura lui Judith se strâmbă disprețuitoare.

- Nu de timpul lui plătit îi pasă lui, ci de surioară.

- Surioară? întrebă Natalie.

- Îhî, aprobă Judith, dând din cap. Jason este căsătorit cu sora mai mică a lui Adam Thornton.

- Și tu… Natalie o privea consternată, incapabilă să mai continue.

Nu era de mirare că Adam Thornton era atât de furios și dorea ca această aventură să înceteze imediat. Propiul lui cumnat! Era mai mult decât îndreptățit să fie furios. Și

era furios pe Judith. Sora ei fusese întotdeauna încăpățânată, chiar și când era copil, obținând ceea ce-și dorea, când își dorea, fără să-i pese de ceilalți și sentimentele lor. Dar nu putea să-i permită să fie astfel și acum. Mersese prea departe. În trecut fusese răsfățată de niște părinți mult prea indulgenți. Acum însă lucrurile trebuiau să se schimbe. O va determina pe Judith să se gândească și la ceilalți: la Tracy Dillman, pe de o parte, la Adam Thornton, pe de altă parte, și chiar și la ea, propria ei soră. Lui Judith puțin îi păsase de reputația agenției când se lăsase antrenată în această aventură.

- Cum ai putut, Judith? o întrebă furioasă. Cumnatul lui Adam Thornton?!?

Sora ei ridică din umeri.

- Nu știam asta de la început. Iar când am aflat, acest lucru nu mi-a schimbat sentimentele față de el. De ce m-ar interesa cu cine este cumnat? Dacă nenorocita aia mică nu-l poate păstra, atunci să-i redea libertatea în loc să fugă în brațele frățiorului.

- Cățea nenorocită!

- Natalie! Judith înmărmurise sub duritatea cuvintelor lui Natalie.

- Ești surprinsă? răbufni aceasta. Ochii îi deveniseră de un albastru metalic. Credeai că n-o să îndrăznesc niciodată să-ți spun ce cred despre tine? Ei bine, îndrăznesc. Ai

făcut multe năzbâtii până acum, dar asta le pune capac la toate. Este evident că Tracy Dillman își iubește soțul și de aceea nu dorește să-l piardă. Dar apari tu, frumoasă și disponibilă…

- Ajunge, Natalie, spuse Judith, albă ca varul. N-am venit aici ca să mă insulți.

- A, da? Și de ce-ai venit? Nu ca să muncești, în orice caz! Vreau ca această aventură să se termine, Judith, sau îți retrag contractul pentru Beauty Girl.

Judith o privi liniștită.

- Nu poți face asta, spuse pe un ton confidențial.

- Poate că eu nu pot, dar Adam Thornton poate. Aruncă cuvintele conștientă că niciodată nu mai reacționase astfel. Avocații lui te pot face să regreți până și faptul că ai auzit de Jason Dillman.

- Niciodată! negă Judith, clătinând puternic din cap. Îl iubesc.

Instinctul protector de soră mai mare îi risipi furia Nataliei într-o secundă.

- Poate doar crezi că-l iubești, spuse mai blând.

- Nu cred, știu că-l iubesc.

- Dar e însurat, Judy.

- Nu-mi spune așa, sări Judith. Știi că nu-mi place. Doar pentru că Jason a semnat o hârtie în urmă cu șapte ani nu înseamnă că este încă însurat. Oamenii se mai schimbă în șapte ani.

- Atunci de ce nu-și părăsește soția?

- Ți-am spus...

- Ce? Că și-ar pierde slujba și banii soției? Mă întreb care dintre pierderi îl deranjează cel mai mult. Nu poți iubi un asemenea bărbat, Judith.

- Ba pot. Și vreau să-l păstrez. Vocea nu putea să-i mascheze satisfacția.

- Trebuie să întrerupi această relație.

- De ce?

- Pentru că este imorală, Judith. Natalie o privi exasperată. Mama și tata ar fi scoși din minți dacă ar afla. Și pentru că Adam Thornton va ruina această agenție dacă tu continui.

- Deci asta era! Cam atât în ceea ce privește dragostea de soră! zise Judith caustic. Agenția asta înseamnă totul pentru tine. E mai importantă decât mine, decât mama și tata, mai importantă decât orice bărbat.

Gura i se schimonosi, stricându-i frumusețea perfectă a feței.

- Ți-ar trebui un bărbat, Natalie. Nu că Lester n-ar fi bărbat, continuă disprețuitoare. Mă rog, un bărbat adevărat. Poate atunci ai înțelege ce simt pentru Jason.

Natalie ignoră remarca grosolană la adresa lui Lester, știind că antipatia dintre cei doi este reciprocă. Se întâlnea cu Lester Fulton cam de trei luni, și din primul moment în care el și Judith se întâlniseră, se detestaseră.

O rănise însă insinuarea că ea are nevoie de un bărbat. Știa că Judith o considera îngâmfată pentru că refuza să-i facă confidențe despre relațiile ei, dar asta nu însemna că ea, Natalie, nu este curtată. Avusese destule relații în ultimii ani, și faptul că nu vorbea despre ele, nu le scădea importanța. Dar pe cine mințea? Relațiile chiar nu fuseseră importante. Nu se îndrăgostise niciodată, nici măcar nu fusese tentată să se îndrăgostească. Judith avea dreptate. Natalie nu avea idee despre ce simțea sora ei pentru Jason Dillman.

- Nu renunț la el, Natalie, adăugă Judith, vehement. N-ai decât să faci ce vrei. Și la fel și Adam Thornton, dar eu nu renunț la Jason.

Deschise ușa.

- Nu o voi face, Natalie.

Ieși repede.

Natalie își cuprinse tâmplele cu palmele. Își cunoștea sora, știa cât de încăpățânată poate fi. Știa că nu va întrerupe relația cu Jason Dillman. Ce va face Adam Thornton când va afla?

Judith o băgase într-o mare belea. De când își amintea, Natalie nu făcea decât să-și scoată sora din diverse încurcături. Dar Judith nu voia ajutor de data asta, pentru că nu voia să iasă din încurcătură.

Natalie nu avusese nici cea mai vagă idee că Tracy Dillman este sora lui Adam Thornton. Dumnezeule, cât

de furios trebuie să fie pe Judith! Și în aceste condiții faptul că voia să-i anuleze contractul de Beauty Girl lui Judith, era o nimica toată pe lângă ce ar fi putut face. Pe lângă ce poate face! Judith refuzase să rupă relația cu Jason Dillman iar el amenințase că într-un asemenea caz va anula toate contractele cu agenția Nataliei.

Dee intră și depuse rapoartele xeroxate dimineața pe birou.

- A fost o discuție neplăcută, nu-i așa?

- Da, suspină Natalie.

- Cum a fost cu Adam Thornton? întrebă Dee curioasă.

- Arogant, răspunse Natalie fără să se gândească, și apoi roși când văzu că nu făcuse decât să sporească curiozitatea asistentei sale.

- I se potrivește vocea?

Dacă i se potrivea? Și încă cum! Imaginea bărbatului între două vârste, pe care se aștepta s-o vadă, i se părea acum o glumă.

- Cred că da, răspunse nonșalant Natalie. Dee, dacă cumva mă caută la telefon, trebuie să-i spui că nu sunt aici.

Dee o privi, așteptând. Apoi întrebă:

- Necazuri?

- Da, oftă Natalie.

- Din cauza lui Judith?

- Cum de-ai ghicit?

- Nu-i greu. Prietena ei dădu din cap. Știu că este sora ta, drăguțo, dar merită?

- Nu, dar liniștea părinților mei e mai importantă. Își mușcă buza. Ei nu știu nimic din tot ceea ce face ea în mod curent.

- Te pot ajuta cu ceva? o întrebă Dee.

- Nu, dar mulțumesc, Dee. Natalie dădu din cap, știind că trebuia să iasă singură din belea. Numai de-ar putea! Doar să mi-l iei pe Adam Thornton de pe cap.

- O să-i spun că nu ești aici. Dee se îndreptă spre ieșire. Trebuie să mă duc până acasă să văd ce face iubitul meu soț. Ridică ochii spre tavan. Probabil că este pe jumătate mort, ca orice bărbat când se îmbolnăvește.

Natalie râse, dar zâmbetul îi dispăru când rămase singură. Ziua începuse atât de bine, dar apoi… Nu-i venea să creadă că ceea ce i se întâmplă e real. Și un teanc de facturi o aștepta încă. Se hotărî să sară peste prânz.

Abia după ora șase ajunse acasă. Liniștea apartamentului ei o calma întotdeauna. Nu era un apartament mare, dar era locul unde putea fi ea însăși. Deși își păstrase calmul în aparență, în fața lui Dee, ziua i se păruse chinuitoare. Și faptul că Adam Thornton o căutase la telefon în mod repetat, îi sporea nervozitatea. Nu credea că răspunsurile evazive ale lui Dee îl convinseseră.

Nu era un bărbat răbdător, ci din contră. Iar ea, de dragul agenției, se ruga ca această răbdare să existe.

Nu știa ce va face cu Judith. Sora ei refuzase să renunțe la legătura pe care o avea cu Jason, iar ea nu putea s-o forțeze în nici un fel, chiar dacă asta urma să aibă repercusiuni atât de grave pentru agenție. Până când nu va găsi o soluție, nu avea rost să vorbească cu Adam Thornton.

Baia caldă o învioră și o ajută să se pregătească pentru întâlnirea cu Lester.

Se cunoscuseră în lift, compania pentru care lucra el având birourile în aceeași clădire cu agenția ei. După o perioadă în care se salutaseră politicos, el o invitase în oraș. Natalie se hotărâse greu dacă să accepte sau nu. Era o diferență între a răspunde la un salut și a petrece o seară întreagă împreună. Se hotărâse că îl place suficient pentru a petrece un timp în compania lui. Îi plăceau blândețea lui, faptul că întotdeauna se îmbrăca elegant. Seara fusese un succes, și altele asemenea o urmaseră. De atunci trecuseră trei luni.

Îi reveni în minte cuvintele lui Judith, și puțina bună dispoziție îi dispăru. Nu că Lester n-ar fi fost bărbat, putea fi chiar pasional atunci când dorea, dar nu era îndrăgostită de el.

Lester sosi la timp. Era întotdeauna foarte punctual.

- Arăți minunat, spuse el. Am rezervat o masă pentru ora opt. Trebuie să plecăm acum dacă vrem să ajungem la timp.

Lui Natalie îi plăcea punctualitatea lui, la orice fel de întâlnire. Îi dădea un sentiment de siguranță. Și după ce întreaga zi era femeie de afaceri, îi plăcea ca seara să se simtă protejată.

Nu era la fel de încântată de zelul lui de a-i da idei despre cum trebuie să-și conducă afacerile.

El observă că răspunsurile ei sunt neatente și o întrebă ce s-a întâmplat. De îndată ce ea pomeni numele lui Judith, expresia lui se întunecă.

- Nu înțeleg de ce-ți mai bați capul cu ea. E un ghimpe-n coaste.

- E sora mea.

- Afacerile sunt afaceri, Natalie, îi spuse el pompos. Loialitatea familială nu are ce căuta aici.

Judith era singura notă discordantă în relația ei cu Lester, și de aceea, în general, evita să vorbească despre ea. Dar acum simțea nevoia să se destăinuiască. Era iubitul ei, și trebuiau să-și împărtășească și necazurile.

Lester fu dezgustat după ce află întreaga poveste.

- E tipic pentru ea, spuse. Ei bine, e foarte simplu. Îi spui lui Adam Thornton că poate să-i retragă contractul pentru Beauty Girl.

Ea oftă.

- Nu este chiar atât de simplu. Părinții mei se bazează pe mine, ca să am grijă de ea.

El se strâmbă.

- Asta e datoria unui soț, nu a unei surori. Și după comportamentul ei, nu cred că-și va găsi prea curând unul.

Natalie știa că sora ei merită și tonul și cuvintele. Și totuși nu-i plăceau. Îi cunoscuse atât pe părinții lui Lester, cât și pe fratele lui mai mare. Nu ar fi spus-o niciodată cu voce tare, dar observațiile ei nu erau măgulitoare. Și, în plus, perseverența cu care părinții lui se implicau în viața lui și a fratelui lui nu i-ar fi dat dreptul să aibă asemenea opinii.

- E timpul ca Judith să se descurce singură, continuă Lester. Cum dă de necaz, dă fuga la tine.

- Nu ea a venit la mine, și nici nu crede că ar avea vreo problemă. Ți-am spus, Adam Thornton m-a căutat.

- Nu e genul de bărbat cu care să te pui.

De parcă ea n-ar fi știut!

- Îl cunoști? îl întrebă.

- Am auzit despre el. Și citesc despre el din când în când în ziarele financiare. Compania lui este una dintre cele mai mari companii producătoare de cosmetice din lume. Ai avut noroc că ai obținut acele contracte.

- N-a fost noroc! sări Natalie. Am muncit din greu pentru ele.

Își reprimă un suspin. Nu mai era așa de sigură că le obținuse datorită muncii sale. Se temea că legătura dintre Judith și Jason Dillman era motivul pentru care acesta îi oferise acele contracte.

- Știu. Lester îi cuprinse mâna înțelegător. Și ar fi păcat s-o lași pe Judith să strice totul. Nu poate avea o relație cu cumnatul lui Adam Thornton.

- Dar o are deja!

- Atunci oprește-o.

- Cum? I-am spus că Adam Thornton a aflat și ne amenință carierele amândurora. N-a fost prea impresionată.

- Atunci poate că tu și Adam Thornton acționați greșit. Lester se încruntă. De ce nu încercați să exercitați presiuni asupra lui Jason Dillman?

Chiar, de ce? Oare Adam Thornton nu avea nici un fel de influență asupra cumnatului său? Trebuia să aibă. Ea nu putuse face nimic, acum era rândul lui. Mulțumită că găsise o soluție, îi zâmbi lui Lester și schimbă subiectul.

Discutară despre slujba lui, și Natalie fu uimită de ușurința cu care el lucra cu cifrele, care în ultimele zile fuseseră un coșmar pentru ea.

- Poate că ar trebui să fii contabilul meu, îi spuse ea în glumă.

- Nu cred că îți poți permite să mă plătești, îi răspunse el serios. Îți place să conduci această afacere, Natalie? Mi se pare că nu-ți aduce decât necazuri.

- Îmi place. Reprezintă independența mea.

- Mi-ar plăcea să nu fii atât de independentă.

Natalie râse forțat.

- Nu-ți plac femeile de afaceri? îl tachină ea.

- Nu chiar, spuse Lester lipsit de umor.

Natalie îl privi surprinsă.

- Ei bine, nu-mi plac. Prefer ca soția mea să se concentreze asupra mea și a copiilor mei, nu asupra facturilor.

Așa vorbea și mama lui!

- N-ar fi prea plictisitor pentru soția ta? spuse Natalie cutremurându-se la gândul unei asemenea perspective.

- Nu cred. De ce râzi?

Dacă n-ar fi râs, ar fi izbucnit în plâns. Discuția devenise prea serioasă și surprinzătoare. Nu știuse că Lester o vede mama copiilor lui. Casnică. Ținea la el, dar numai atât.

- Te tachinez, Lester. Sunt sigură că femeia pe care o vei alege va fi fericită să fie mama copiilor tăi.

- Crezi?

- Sunt sigură, spuse ea zâmbind. E târziu.

Se despărțiră cu un sărut. Natalie se simțea ușurată. Fusese o zi înfiorătoare: amenințările lui Adam Thornton, încăpățânarea surorii ei, și aflase și că Lester era misogin.

Și ziua de mâine nu se anunța mai bună.

Surprinzător, a doua zi începu destul de liniștit.Natalie avu o întâlnire de afaceri cu niște clienți noi, de care va avea mare nevoie dacă Adam Thornton își va pune amenințările în practică.

Acesta nu mai sunase, iar ea nu intenționa s-o facă. Până când se vor clarifica lucrurile, în vreun fel, prefera să stea liniștită.

Dee, îmbujorată, intră în bioru.

- Nu cred că pot să-l mai amân, Natalie.

- Poftim? întrebă neatentă.

- Adam Thornton. Secretara lui sună întruna. Nu pot continua să spun că n-ai venit.

Natalie își aminti că Dee nu știa că hotărâse să vorbească cu el, dacă o caută.

- A sunat de multe ori?

- Da. Iar ultima dată m-a sunat chiar el, nu secretara. Era furios.

- Îmi pare rău, Dee. Sună-l, te rog. Voi vorbi cu el.

După câteva minute Dee se întoarse.

- Nu mai e acolo.

- Nu mai e acolo, sau doar așa spune secretara? Părea o reacție potrivită lui, s-o caute toată dimineața, și apoi să refuze să-i vorbească.

- Mi-a spus că nu e acolo, înainte să-i spun cine îl caută, explică Dee. Să mai încerc?

- Te rog.

Își privi ceasul. Era devreme pentru prânz, dar poate că preferase să mănânce decât să încerce să ia legătura cu o persoană atât de neînsemnată ca ea.

Pe neașteptate Adam Thornton dădu buzna în biroul ei. Dee nu avusese când s-o anunțe.

Uitase cât de înalt este, și cum poate să-i dea sentimentul că o domină. Parcă umplea încăperea cu prezența lui, în timp ce stătea privind-o furios. Și nu era singurul lucru pe care-l observase la el în câteva secunde. Era la fel de atrăgător pe cât și-l amintea.

Dee reușise să-l ajungă din urmă.

- Îmi pare rău, Natalie.

- Nu-i nimic. Întinse mâna și făcu prezentările. Dânsul este Adam Thornton.

Dee îi întinse mâna, fără să zică nimic, impresionată.

El se întoarse spre Dee și-i zâmbi.

- Dumneavoastră sunteți cea care a reușit să-mi prostească secretara toată dimineața. Sunt tentat să vă angajez.

Natalie îl privea uimită. Schimbarea era radicală. Zâmbetul îi îndulcise fiecare trăsătură. Își impuse să nu se lase la fel de vrăjită ca Dee de farmecul lui. Acesta era un bărbat periculos și nemilos, și era mai bine ca ea să nu uite asta.

- Mulțumesc, Dee. Observă dezamăgirea asistentei sale în timp ce aceasta părăsea biroul.

Îl privi calmă și întrebă:

- Ei bine, domnule Thornton, cu ce vă pot ajuta?

El se așeză liniștit pe scaun, înainte de a răspunde.

- Pentru început, a-i putea să-mi spui Adam. Presimt că vom lucra împreună în viitor, și vom fi destul de apropiați ca să-mi poți spune pe nume.

Natalie îl privi îngrijorată.

- Ce vreți să spuneți?

- Am decis să mă ocup personal de orice lucru care are legătură cu această agenție, și sunt destule contracte, nu? Ba mai mult, sunt gata să accept și favorurile suplimentare pe care le oferiți, pe lângă contracte.

Capitolul 3

Natalie simți că se înecă de furie.

- Conduc o afacere aici, domnule Thornton, nu altceva.

- Sunt convins, îi răspunse el. Dar realizezi că o companie ca a mea nu apelează la o agenție necunoscută, nu-i așa?

Ochii ei sclipiră din pricina furiei, în timp ce mâinile i se agățară de marginea biroului.

- Sugerați că i-aș fi spus lui Judith să se culce cu directorul departamentului publicitate de la Thornton Cosmetics, ca astfel să obținem contractul pentru Beauty Girl?

Vocea ei era blândă, și tocmai de aceea furia se simțea mai bine.

- Nu, nu sugerez asta…

- Bine! izbucni Natalie.

- Dar spun că această agenție n-ar fi obținut niciodată acel contract dacă între cei doi n-ar fi existat deja o relație.

O privi fix în ochi.

- De ce nu sunteți mai explicit?

- Jason o cunoștea deja pe domnișoara Grant când ți-a propus contractul. Se cunoscuseră la o petrecere, cu câteva luni mai devreme. Erau amanți atunci când ți-a oferit contractul pentru Beauty Girl.

- Oh, nu! Natalie refuza să creadă, simțind că i se face rău. Astfel multe lucruri își găseau explicația.

- Oh, da. Nu mai e nevoie să-ți spun că nu știam nimic.

- Nici eu, spuse Natalie abrupt.

- N-ai crezut că e destul de ciudat să primești acest contract?

- Și dumneavoastră nu vi s-a părut ciudată propunerea lui Jason de-a încheia afacerea cu o agenție care nu vă era cunoscută?

Adam se încruntă.

- Jason a fost întotdeauna bun în meseria lui. Când mi-a spus că domnișoara Grant este cea mai potrivită, l-am crezut.

- Iar agenția mea are o bună reputație, și era din ce în ce mai cunoscută. Nu aveam de ce să mă îndoiesc…

- Chiar nu te-ai mirat de norocul care vă lovise? Sau nu doreai să-ți pui asemenea întrebări? Ochii lui o priveau cu răceală.

Natalie știa că există și o parte de adevăr în cuvintele lui. Atunci într-adevăr nu-i venise să creadă. Dar în acel moment contractul era impulsul de care agenția ei avea nevoie, ca să se afirme pe piață și să devină cunoscută.

Îl privi pe Adam, dorindu-și ca el să nu mai arate atât de sigur pe sine, să nu știe că are dreptate.

- Puteți spune că modelele de la această agenție nu și-au făcut treaba cu același profesionalism ca alte modele, de la agenții mai cunoscute?

- Cu excepția lui Judith Grant. Și știm de ce nu era la fel de eficientă. Era prea ocupată să-și petreacă diminețile în pat cu Jason.

Natalie păli, și începu să tremure.

- Știați?

- De la o vreme a devenit preocuparea mea de bază aceea de a ști totul despre această aventură, spuse pe un ton furios. Știu de asemenea că Jason refuză să pună capăt acestei aventuri. Ai avut mai mult noroc?

Natalie își mușcă buza de sus, în timp ce mintea ei căuta o modalitate de a spune ceea ce el nu voia să audă.

- Nu, spuse simplu, în cele din urmă.

- De asta nu mi-ai răspuns la telefoane?

Ea roși puternic. Culoarea obrajilor îi punea în evidență albastrul ochilor.

- A fost o greșeală…

- Da, a fost, spuse Adam încet. N-ai mai fi fost nevoită să mă vezi dacă am fi vorbit la telefon.

- Nu asta voiam să spun, îi replică Natalie nervoasă. Ă… I-am spus lui Dee că nu răspund la nici un telefon in dimineața asta, dar uitasem de dumneavoastră, inventă ea pe loc. Dar de îndată ce mi-am dat seama v-am sunat. Doar că plecaserăți deja încoace.

Adam o privi înainte de a pune lucrurile la punct.

- Nu sunt obișnuit să fiu astfel tratat.

Se ridică, și din nou ea avu senzația că persoana lui umple întreaga cameră. Privirea îi căzu pe ceasul masiv de aur care probabil costa cât salariul ei pe un an.

- E douăsprezece, murmură Adam gânditor. Ia-ți haina, Natalie, mergem să luăm prânzul.

Ea rămase privindu-l cu gura căscată, atât din pricina faptului că el îi știa numele mic, cât și a celor spuse. Totuși, dacă te gândeai logic, avea sens. Fără îndoială știa totul despre agenție, acum când aceasta era motiv de

îngrijorare pentru el, din cauza aventurii dintre cumnatul lui și una dintre fetele de la agenție. Probabil știa totul despre ea personal, inclusiv ce număr poartă la pantofi.

Roși când văzu că el așteaptă încruntat o reacție din partea ei.

- Nu mănânc înainte de douăsprezece și jumătate.

- Ia-ți haina, repetă el, apăsând pe fiecare cuvânt.

Natalie îi înfruntă privirea, provocatoare.

- Poate că nu vreau să iau prânzul cu dumneavoastră, domnule Thornton.

Un zâmbet încălzi ochii lui Adam.

- Sunt sigur de asta, dar ia-ți totuși haina.

- Dar...

- E vorba de afaceri, Natalie, spuse el exasperat. Doar nu credeai că îți cer acele favoruri suplimentare, adăugă mai blând.

- Nu există favoruri suplimentare.

- Nu?

- Nu!

Adam lăsă capul pe un umăr, gânditor.

- Atunci poate ar trebui să mă gândesc la niște favoruri special pentru mine, pe care să ți le cer.

Ochii lui râdeau. Lui Natalie nu-i venea să creadă. Adam Thornton flirta cu ea.

- Vă gândiți degeaba, domnule Thornton, tot ce veți căpăta de la această agenție, de la mine personal, este doar eficiență.

- E suficient pentru moment. Acum putem merge la masă? Te avertizez, o tachină el, sunt și mai greu de suportat când sunt flămând.

Ea își mușcă buzele ca să-și ascundă zâmbetul.

- Cine a avut curajul să vă spună asta?

Adam zâmbi, și zâmbetul îl întineri.

- O tânără care știe cât de mult o iubesc, și nu se teme de furia mea.

Natalie privi în jos, dezamăgită.

- Înțeleg, spuse încet.

- Sora mea, adăugă el.

Natalie își mușcă buzele. Pus alături de dragostea evidentă a lui Adam pentru sora lui, comportamentul lui Judith era și mai condamnabil. Se simțea vinovată, deși nu era vina ei!

- Acum ce mai e? întrebă Adam încruntat.

- Nimic, spuse ea ferm, prânzul e un prânz de afaceri?

- Sigur. Sper totuși că nu te vei supăra dacă-mi va plăcea mâncarea.

Ea ignoră sarcasmul.

Adam îi luă haina din catifea neagră din cuier și o ajută să se îmbrace. Natalie își strecură brațele în

mânecile hainei, ferindu-se ușor de căldura trupului lui, conștientă de atracția pe care o exercita asupra ei.

Îi ignoră privirea în timp ce se ruja în oglindă.

Când se întoarse, Adam era chiar lângă ea.

- Nu știi că a privi un asemenea gest te îndeamnă să guști?

Natalie începu să tremure, și și-ar fi pierdut echilibrul dacă brațele lui nu ar fi cuprins-o. Îi simțea bătăile inimii sub palmă. Ochii i se întețoșară. Era vrăjită de ochii albaștri care se apropiau tot mai mult. Aștepta acest sărut și se bucură de el cu toată ființa ei.

Nu i-ar fi putut refuza nimic acestui bărbat. Trupul i se unduia sub mângâierile lui rapide de-a lungul spatelui ei. Mângâieri care o făceau să ia foc, să se agațe de el.

Adam o îndepărtă ușor, sărutând-o încă.

- Ai un gust minunat, spuse răgușit.

Natalie se retrase din îmbrățișare. Ieri hotărâse că nu se născuse încă bărbatul care s-o facă să-și piardă mințile, iar acum cel mai arogant dintre bărbați se dovedise a fi capabil.

Pulsul îi era încă accelerat și îi tremura corpul. Nu-și dorea decât s-o ia din nou în brațe, și s-o sărute din nou.

- Dar mi-am dat seama după gust că nu folosești un ruj Thornton.

Era o remarcă de natură să risipească orice vrajă.

Îl privi iritată, dorindu-și să-l pălmuiască pentru puterea lui de-a o năuci.

- Nu-mi plac nuanțele.

El ridică din sprâncene.

- Din ce cauză?

Poate că nu ar fi fost atât de sinceră dacă ar fi fost atentă la conversație, în loc să se gândească la numărul femeilor pe care el le sărutase în același fel. Pentru ca pe urmă să se laude cu experiența lui în cosmetice! Gândul acesta o trezi la realitate, și îndepărtă efectul năucitor al sărutului. Avea douăzeci și cinci de ani și nu era o fetiță naivă, pe care el s-o impresioneze cu experiența lui.

Ridică din umeri, și-i răspunse.

- Nu mă avantajează.

El se îndreptă spre ușă.

- Îți sugerez să te rujezi din nou, cât îi spun eu secretarei că mergem la masă.

Natalie se rujă în grabă, gândindu-se în cu totul altă parte. Ei bine, știa să sărute. Și ce? Ea îi răspunsese, fără să știe până acum că poate reacționa astfel. O luase prin surprindere, și asta nu se va mai întâmpla.

- Ce îi spun lui Lester? o întrebă Dee, când Natalie trecu prin biroul ei. Să-l sun și să-i spun că nu poți ajunge?

- Ă... da.

Evită să se uite la Adam. Simțea că o privește curios.

- Explică-i că e vorba de afaceri, continuă către Dee, dar vorbind pentru Adam, pentru ca lucrurile să fie clare. Îl sun după-amiază.

- Ne vedem mai târziu, îi spuse Dee.

- Poate, îi răspunse Adam, și o apucă de braț pe Natalie.

Îi permise s-o conducă astfel spre lift și merse tăcută tot drumul până la mașină.

- Cine e Lester? întrebă Adam.

Natalie se întoarse ușor către el.

- E un prieten, răspunse, conștientă de interesul lui.

- Înțeleg.

Ea se încruntă. Ce înțelegea? Dar nu află, pentru că el continuă tăcut tot drumul până la resturant.

- Despre ce afacere vreți să-mi vorbiți? îl întrebă de îndată ce termină de comandat. Îl privea calmă, uitând dinadins de sărutul de mai înainte, observând la el aceeași reacție.

Adam continuă să-și bea whisky-ul. În cele din urmă îi răspunse.

- Un nou contract. Fantasy Girl.

- Fantasy Girl?

El aprobă, dând din cap.

- Poate că am lăsat impresia că nu sunt mulțumit de colaborarea noastră anterioară, pentru Beauty Girl…

- Poate? răbufni ea.

- Mda, zâmbi el. Judith Grant a fost aleasă din alte motive de cât cele profesionale, dar nu-i pot nega succesul. Datorită succesului campaniei promoționale, produsele noastre cunosc vânzări formidabile. A fost o idee extraordinară să facem emblema noastră dintr-o necunoscută.

- Deci Jason nu a greșit întru totul, observă Natalie victorioasă.

- Îmi pare rău să te dezamăgesc, o luă el în derâdere, dar ideea de a folosi un model necunoscut a fost a mea. Oricum, și celelalte modele ale agenției au avut parte de contracte bune, pe care le-au servit bine.

- Gemma și Sheri…

- Da, și ele alese tot de Jason. Încep să am îndoieli și în ceea ce le privește.

- Nu trebuie, spuse sigură pe ea Natalie. Amândouă au căsnicii fericite.

- Asta e o ușurare.

- Ce e cu Fantasy Girl? întrebă Natalie, dorindu-și să fie vorba de un alt contract pentru agenția ei.

- O nouă linie de cosmetice, pentru sezonul viitor.

- Ceva nou pentru noile tendințe?

- Exact, spuse Adam. Poate o să-ți placă și o să le folosești, adăugă ironic. Aș vrea să-mi găsești modelul potrivit. Crezi că o poți face?

- Cred că da, spuse Natalie gânditoare. Dar ar trebui să aflu mai multe despre natura cosmeticelor. Cum vor arăta?

- O linie care pune accentul pe naturalețe. Cred că se subînțelege că ceea ce ai aflat despre asta până acum nu e ceva public, și trebuie să păstrezi secretul.

Natalie se supără.

- Nu sunt complet idioată, domnule Thornton.

- Știu, chiar deloc. E și motivul pentru care am decis să colaborăm. Mă voi ocupa personal de acest contract.

Natalie simți cum îi piere pofta de mâncare.

- Personal?

Adam ridică din sprâncene.

- Ai vreo problemă în a lucra cu mine?

Dacă avea? Personal, și-ar fi dorit să nu-l mai vadă niciodată, dar agenția era pe primul loc. După contractul cu Beauty Girl agenția ei devenise tot mai cunoscută. Un alt contract cu Thornton Cosmetics ar fi însemnat o reputație de nezdruncinat, cheia succesului. Nu ceva întâmplător, ci o alegere datorată competenței.

- Pari nehotărâtă. Dacă aș fi știut că directoarea agenției Faulkner este atât de frumoasă, nu i-aș fi lăsat lui Jason nici primul contract. O dezmierda cu privirea. Cum de ești în spatele unui birou, și nu în fața camerelor de luat vederi? întrebă brusc.

Natalie nu luă în seamă cuvintele lui, ca el să înțeleagă că aveau totuși o discuție de afaceri, chiar dacă una mai neobișnuită.

- Am fost în fața camerelor pentru o vreme, dar nu era un lucru care să mă mulțumească.

- Nu, zâmbi el. E evident.

- Ce e evident?

- Întotdeuna sari așa?

- Da.

- Ar putea fi distractiv, continuă el.

- Ce ar putea fi distractiv? Vocea ei era ascuțită de iritare.

- Colaborarea noastră. Îi cuprinse mâna peste masă. Cred că o să-mi placă foarte mult să colaborez cu tine.

Natalie roși.

- Ce se va întâmpla cu contractul pentru Beauty Girl?

Chipul lui redeveni serios, și-și retrase mâna.

- Am încercat să mă înțeleg cu Jason, tu ai încercat cu Judith Grant. S-ar părea că voi fi nevoit să renunț la serviciile ei.

- Nu, spuse Natalie. Adică… n-am putea avea un răgaz? Roși sub privirea lui, conștientă de tonul care implora. Cum putuse Judith s-o pună într-o asemenea situație? Poate că relația lor va muri de la sine, adăugă plină de speranță.

El dădu din cap.

- După câte știu eu, durează deja de nouă luni.

Natalie își mușcă buzele.

- Soția lui știe?

- Nu! răspunse Adam, aproape strigând. Și nici nu vreau să afle.

- Îmi pare rău. Nu … evident nu știam că sora ta… Natalie încerca să se scuze cumva, simțindu-se vinovată pentru propria ei soră.

- Nu-i nimic. Știu cât de vinovat e Jason în povestea asta.

- Au copii? întrebă Natalie, cu ochii în pământ.

- Nu, slavă Domnului.

Adam făcu semn chelnerului să le aducă nota de plată. Apoi continuă.

- Judith Grant este doar ultima dintr-un lung șir de femei cu care a înșelat-o pe sora mea. Tracy este atât de îndrăgostită de el, încât nu-i trece prin minte că el ar putea avea asemenea aventuri. Dacă nu l-ar fi iubit atât de mult, terminam cu el.

Era convinsă de asta. Și era convinsă că i-ar fi făcut plăcere. Se potrivea cu felul lui sălbatic de a fi.

- De asta, continuă el, fac tot ce pot ca ea să nu afle. Nu e întotdeauna ușor. Cât despre slujba lui în cadrul companiei mele, pe viitor o să-l îngrop în hârțoage. Muncă de birou.

Pe Natalie o uimea curajul lui Jason Dillman, de a provoca un asemenea om. Deși înțelegea că pentru fericirea surorii lui, Adam își cenzura cât putea de mult acțiunile. Îi era rușine pentru toată nefericirea pe care sora ei o provoca. Dumnezeule, dacă Adam Thornton ar ști că Judith este sora ei! Toată furia lui s-ar revărsa asupra ei. Și dacă Judith ar fi avut un pic de minte, s-ar fi temut și ea de furia lui.

După un drum în tăcere ajunseră în fața clădirii unde Natalie avea birourile. Adam coborî, dar se vedea că nu intenționează să mai urce.

- Gândește-te la noul contract, o îndemnă el. O să te caut eu.

- Când? întrebă Natalie.

El se întoarse spre ea, și gura i se destinse într-un zâmbet.

- Curând, spuse și îi cuprinse fața în mâini. Foarte curând, și o sărută ușor. Te întâlnești cu prietenul tău Lester diseară?

Natalie simțea că sunt priviți de șofer, dar nu-i păsa.

- Da, spuse ea, tremurând ușor. Unde îi era mintea? Nu putea începe o relație cu acest bărbat.

- Păcat. Brusc îi dădu drumul. O să te sun. Și de data asta poate o să-mi răspunzi la telefon.

Ea se încruntă când sesiză schimbarea de ton și îi răspunse înțepată:

- O să încerc.

El zâmbi, cu un zâmbet sec, fără umor.

- O să faci mai mult de-atât.

În timp ce se îndrepta spre birou, Natalie trebui să recunoască, chiar dacă numai pentru sine, că reacțiile ei la sărutările lui nu erau întâmplătoare. Trezea în ea sentimente nebănuite. Și nu era imaginația ei de vină. Culmea era că nu-l plăcea, deși îl respecta ca om de afceri. Adam Thornton era un bărbat de care era bine să se ferească, din mai multe motive.

- Sunt măritată de trei ani și a avut același efect și asupra mea, o tachină Dee._

Adâncită în gânduri nu observase că ajunsese. Îi zâmbi asistentei sale dar preferă să nu comenteze în nici un fel.

- Poți merge la masă acum, Dee.

- Mă întreb cum arată dezbrăcat, aruncă Dee, înainte să iasă. Se opri în ușă. A… Lester a spus că te sună el după opt.

- Mulțumesc.

Natalie se îndreptă fără chef spre biroul plin de hârtii. Gândurile o împiedicau să fie eficientă. După discuția de aseară nu mai dorea să-l vadă pe Lester atât de curând. De fapt, dacă se gândea mai bine la perspectiva pe care aces-

ta i-o oferea, de soție casnică, nu mai dorea să-l vadă deloc. Îl plăcea pe Lester, dar nu suficient încât s-o intereseze să facă parte din visele lui. Și avea destule probleme. Dorea contractul pentru Fantasy Girl, dar totul depindea acum de… Judith.

Dar Judith era sora ei, și familia avea întâietate.

Lester fu punctual ca de obicei.

- Mi-ai lipsit astăzi la prânz. Voiam să discutăm ceva important.

Natalie se strecură din brațele lui, ocolindu-i sărutul.

- Și eu am ceva să-ți spun.

- Da? Fața lui se lumină.

- M-am întâlnit cu Adam Thornton astăzi. Spusese primul lucru care îi venise în minte și acum regreta. Adam Thornton era un subiect pe care voia să-l evite. Nici Lester nu părea mai încântat de pomenirea acestui nume, dar din alte motive. Era evident că dorea să aducă altceva în discuție, poate… viitorul lor împreună.

Natalie continuă, fără să-i dea timp să spună ceva:

- Vrea să ne mai ofere un contract. Un contract important.

- Foarte bine. Natalie…

- Ce zici? Nu-i minunat? continuă ea hotărâtă să nu-i dea nici o șansă. Nu-mi vine să cred.

- Natalie...

- Am avut o zi foarte obositoare astăzi, Lester, aș vrea să mă odihnesc.

- Dar...

- Te rog, Lester. Putem vorbi și altă dată.

El își luă haina și se îndreptă spre ușă.

- Atunci pe mâine, la prânz.

Îl lăsă să iasă.

- Nu mâine, Lester. Sunt foarte ocupată. Te sun eu peste câteva zile.

Mâhnită, se așeză pe un fotoliu. Îl concediase pe Lester într-un mod dezagreabil. Trebuia să-i spună deschis că nu vrea să-l mai vadă, că dorește ca relația lor să ia sfârșit.

A doua zi încercă zadarnic să ia legătura cu Judith. Dar avea destulă treabă. Purtă discuții cu alți clienți, și cu modele aflate în agenție pentru diverse oferte. Dimineața trecu fără nici un semn de viață din partea lui Adam Thornton. Știa că nu va afla prea devreme decizia lui în ceea ce privește noul contract. Dar se pregătise serios pentru întâlnirea cu el. Alesese deja trei modele, după un tipar propriu al "Fetei de Vis": brunetă, frumoasă, exotică...

Ușa se deschise brusc, trântită de perete, iar Adam Thornton intră chiar mai furios decât la prima lor întâlnire. Acum ce mai era?

Dee îl urma speriată, dar la privirea lui Adam, închise încet ușa după el.

Natalie îl privi îngrijorată, așteptând să vorbească. Adam părea prea supărat ca să poată vorbi. Expresia lui îi înghețа și ei puterea de reacție.

Brusc, Adam înconjură biroul, și dintr-o singură mișcare o ridică de pe scaun. O cuprinse în brațe și o sărută sălbatic.

Dacă dorea s-o rănească, reușise. Suspinele o înecau în timp ce încerca să se elibereze. Când credea că o să i se facă rău din pricina durității lui, Adam îi dădu drumul. Natalie se clătină, și din fericire biroul din spatele ei îi fu de folos. Se sprijini de el și își șterse buzele cu mâna.

- Acum că am îndepărtat orice tentație, poate îmi vei putea spune de ce naiba eu nu știu că Judith Grant este sora ta!

Capitolul 4

- Ă...

Abia acum Natalie simți că se înecă.

- Ei bine? strigă Adam.

Ochii ei îl implorară.

- Dacă mi-ai da șansa să-ți explic.

- Ce? Că sora ta a fost aleasă pentru contractul Beauty Girl? Sau faptul că mi-ai ascuns că ești rudă cu cățeaua care îi poate distruge viața surorii mele?

- Nu, spuse Natalie, pălind.

- A, nu?

- Nu am nici o legătură cu asta. Știi foarte bine că Judith nu a fost aleasă de mine. E doar mai dificil să-ți explic de ce nu ți-am spus că suntem surori. Și dacă te porți așa cu mine, nu ajută la nimic.

- Aveam de ales între a te săruta sau a te bate. Am preferat să te sărut.

- Nu erai îndreptățit să faci nici una nici alta.

- Nu? aruncă el printre dinți. Tocmai am avut o discuție cu sora ta.

Culoarea lui Natalie deveni nefirească.

- Judith?...

- Da. Și sper că nu-i semeni.

Natalie putea să citească pe fața lui dezgustul pe care-l simțea.

- Eu... Ce ți-a spus?

- Te scutesc de detalii. Am hotărât ca după încheierea contractului ei pentru Beauty Girl, peste șase luni, să renunț la serviciile ei.

Nu era atât de rău pe cât se așteptase, de fapt era mai bine. Credea că va rupe imediat contractul. Oare de ce se răzgândise?

- Și... celălalt contract... pentru Fantasy Girl?

Îl privi, așteptându-se la tot ce putea fi mai rău. Și așa se și întâmplă. Adam o privi cu aroganță.

- Voi căuta o altă agenție. Una mai serioasă.

- Dar...

- Nu am fost îndeajuns de clar, domnișoară Faulkner?

Detesta felul cum era tratată, privirea lui condescendentă.

- Ba da, murmură ea.

- Bine, spuse Adam satisfăcut. La revedere.

- Ăă… la revedere, spuse Natalie vag, camerei goale.

Visele de ieri se spărseseă ca niște baloane de săpun. Adam nu era furios, era dezgustat. Iar ea nu mai putea îndrepta situația, pentru sine sau pentru agenție. Acum trebuia să aștepte să vadă dacă își va folosi influența pentru a-i îndepărta și pe ceilalți clienți. Avea dreptul s-o facă. Purtarea lui Judith îi dădea acest drept.

- Vești proaste? întrebă Dee, care intrase fără ca Natalie să observe.

Se strâmbă, pentru că îi venea să plângă.

- Nu prea bune, spuse ea calm.

- Am crezut că vrea să bată pe cineva când a venit.

Natalie roși, amintindu-și de ce pedeapsă avusese parte în locul bătăii.

- Nu este atât de necivilizat, Dee.

- Asta a fost impresia pe care mi-a lăsat-o, murmură Dee, foarte serioasă.

- Încearcă s-o găsești pe Judith, te rog. Încearcă până când o găsești, sublinie supărată.

- Bine.

Ușa de la birou se trânti de perete, și Judith intră furioasă.

- Nemernicul! spuse în timp ce își dădea drumul pe un scaun.

Dee privi în sus exasperată.

- Reluăm mai târziu, zise. Bună dimineața, Judith, spuse ieșind.

- Cine este nemernicul? întrebă Natalie.

- Adam Thornton.

- De ce? întrebă Natalie calmă, sigură că are mai multe șanse să afle ceva dacă o ia cu binișorul.

- A avut curajul să-mi ceară să mă despart de Jason.

- Serios?

- Mai mult, m-a amenințat. Judith părea surprinsă. Natalie nu dădu atenție acestei reacții. Încă de când erau copii Judith își permisese orice, pentru că i se permisese orice. Totul i se cuvenea, așa că nu era de mirare că nu realizează cât de deplasată era pretenția ei asupra soțului altei femei.

- Cum anume te-a amenințat?

- A spus că-mi întrerupe contractul pentru Beauty Girl, spuse Judith indignată.

Natalie răsuflă ușurată, știind că Adam renunțase la această amenințare. Oare de ce o făcuse?

- Dar i-am răspuns pe măsură, spuse Judith cu satisfacție. I-am spus că i-o pot plăti spunându-i soră-sii adevărul. Este atât de preocupat să o protejeze, încât a dat imediat înapoi.

Dumnezeule, cât de proastă putea fi sora ei! Bărbații ca Adam Thornton nu „dau înapoi". Câștigase doar timp. Când va fi sigur pe el, o va ataca. Probabil va face tot ce-i stă în putință pentru ca Judith să nu mai poată profesa nicăieri, niciodată.

Natalie oftă exasperată.

- Până când îți expiră contractul…

- N-o să mai conteze, o întrerupse Judith. Până atunci Jason își va părăsi nevasta.

- A, da? Și ce-o să facă?

- Se va căsători cu mine, binîențeles.

- Și din ce veți trăi?

- Întotdeauna și-a dorit să-și înceapă propria afacere în State. Acolo Adam Thornton nu-i poate face nimic.

Natalie se abținu. Ea știa că nu există un asemenea loc.

- Vrea să te ia cu el?

- Bineînțeles.

- Dar la mama și la tata nu te gândești? întrebă Natalie furioasă, nemaiputând răbda.

Judith rămase o clipă pe gânduri. Dar numai o clipă.

- Sunt sigură că îl vor iubi pe Jason.

- Poate, dar n-o să le placă faptul că este însurat.

- Va divorța.

- Judith, un divorț durează ani. Furia punea stăpânire pe ea. Ești complet iresponsabilă. Egoistă, nechibzuită și iresponsabilă.

- Iar tu ești geloasă, pentru că m-a vrut pe mine și nu pe tine.

- Poftim?

- Nu vreau să te mai ascult. O să-mi văd de viața mea cu Jason, indiferent de ceilalți.

- Nu-ți pasă de suferința celorlalți? strigă Natalie.

- Eu aș suferi mai mult dacă l-aș pierde.

Se priviră o clipă în ochi, apoi Judith ieși.

Natalie rămase uimită. Stătu multă vreme așa, tăcută, gândindu-se că nu-și cunoștea sora. Trecuseră ani de când împărțiseră același dormitor în casa părinților lor, făcându-și confidențe în miez de noapte. Pe cea care era astăzi sora ei, nu o putea înțelege.

Cum putuse să-l amenințe pe Adam că-i spune lui Tracy despre aventura dintre ea și soțul ei?

Judith nu știa că ea plătea pentru amenințarea lui Adam Thornton, pierzând contractul Fantasy Girl. Dar chiar dacă ar fi știut nu i-ar fi păsat. Și nici de ceea ce avea să urmeze!

Era rândul lui Natalie să-și sune părinții în weekend, și deși era dezgustată de rolul pe care îl juca, evită să le spună ceva despre necazurile pe care sora ei le

provoca. Ascultă mâhnită laudele tatălui ei la adresa lui Judith, cât de mândru fusese când o văzuse la televizor…

Convorbirea nu avu darul de-a o face să se simtă mai bine. Așa că ocoli apelurile lui Lester.

În cele din urmă răspunse și acceptă invitația lui la teatru.

Piesa era un fiasco. La sfârșitul primului act era atât de plictisită, încât nu-și dorea decât să plece acasă.

- Natalie?

Ridică privirea spre Lester care stătea în picioare lângă ea.

- Da?

- Te-am întrebat dacă vrei să bei ceva în pauză.

- Da, te rog.

Îl urmă la bar, mulțumită că se poate mișca, și-și poate îndrepta atenția asupra altui lucru.

- Așteaptă-mă aici, îi spuse Lester în hol, în mijlocul unei mulțimi adâncite în conversație.

Rămase retrasă într-un colț, mulțumită că nu trebuie să participe. Avea destule lucruri la care să se gândească. Săptămâna fusese teribilă. Așa cum se așteptase, pierduse și alți clienți. Și asta i-o datora lui Adam Thornton.

Simți că este privită și se întoarse. Adam o privea din celălalt colț al holului. Agățată de brațul lui, o femeie cu față de păpușă și părul roșu, îi vorbea. Natalie aruncă doar o privire femeii, simțind cum ochii albaștri o

urmăresc îndeaproape. Arăta bine în rochia neagră, dar bijuteriile ei simple nu se puteau compara cu diamantele pe care le purta însoțitoarea lui Adam.

Inima începu să-i bată cu putere când văzu că Adam se îndreaptă spre ea.

- Domnișoară Faulkner, spuse Adam.

- Domnule Thornton, îi răspunse Natalie, înfruntându-i privirea.

- Îți place piesa? o întrebă pe tonul cel mai natural, ca și cum ultima dată nu s-ar fi despărțit amenințându-se. Amenințând-o.

- Nu, îi scăpă ei.

- E teribilă, nu-i așa? o aprobă el zâmbind.

- Da. Dar dacă nu-ți place…

- Din nefericire, însoțitoarea mea este o susținătoare a artei. A sponsorizat această punere în scenă.

- Prințesa? spuse ea, amintindu-și de remarca lui Judith despre ultima femeie din viața lui.

- Cine… A, sora ta. Da, Maria este prințesă. Italiancă.

Nu se putu abține și șopti:

- Nu știam că mai există.

El îi primi observația cu un zâmbet.

- Există. Doar că nu-și mai folosesc titlul.

- De ce? Ar putea fi de folos la diverse rezervări, la hotel sau restaurant…

- Fără îndoială, spuse Adam fără să-i întoarcă zâmbetul. Intenționam să te sun.

Instantaneu Natalie înțepeni.

- Da? Văzu cu coada ochiului că Lester îi face semn de la bar. Adam însă observă și întoarse capul.

- Lester? întrebă el.

- Da, zise Natalie. De ce voiai să mă suni?

El clătină din cap, gânditor, iar Natalie îl admiră în voie câteva secunde.

- Nu este locul potrivit unei discuții de afaceri. N-ai putea să mă suni mâine dimineață?

- Dacă dorești. Aprobă cu o mișcare a capului, pentru că nu se simțea în stare să mai spună ceva.

- Atunci, am stabilit. Acum te rog să mă scuzi, zise, îndepărtându-se.

Se îndreptă spre locul unde îl aștepta prințesa. Aceasta îi întinse buzele de îndată ce el ajunse lângă ea.

Natalie întoarse spatele acestei scene. Din fericire, Lester reuși să ajungă și el lângă ea.

- Cine era bărbatul?

- Adam Thornton, răspunse Natalie cu gândul la telefonul pe care trebuia să-l dea a doua zi. Oare ce voia Adam? Dacă Judith mai făcuse ceva? Dar nu părea furios, nici măcar supărat. Totuși oare nu era prea amabil? Ce îi pregătea? Acum era și mai îngrijorată.

- A spus ceva despre celălalt contract? întrebă Lester.

- Nu, răspunse Natalie, bucuroasă că s-a terminat pauza.

De îndată ce se așezară pe locurile lor, Natalie începu să-l caute pe Adam cu privirea. Îl descoperi repede, părul roșu al prințesei fiindu-i de folos. Privirile li se întâlniră. Natalie întoarse capul.

A doua zi timpul trecea prea încet. La ce oră era potrivit să-l sune? Așteptă răbdătoare până la nouă și jumătate, apoi îi spuse lui Dee să-l sune.

- Nu este disponibil pentru moment, se întoarse Dee cu răspunsul. Să mai încerc peste câteva minute?

- Te rog.

Peste o oră o chemă din nou pe Dee.

- Ai mai încercat?

- De mai multe ori. Nu poate răspunde la telefon.

Care va să zică voia să se răzbune!

- Mai încearcă o dată, Dee! Și dacă nici acum nu este disponibil, spune-i secretarei lui că îl voi întâlni personal la unsprezece și jumătate.

- Dar...

- Așa să-i spui, Dee. Du-te.

Câteva minute mai târziu, Dee se întoarse cu răspunsul.

- Tot nu era disponibil și am transmis mesajul.

- Și? Curioasă, Natalie rămase cu pixul în aer, așteptând.

- Secretara lui te-a programat la singura oră disponibilă, douăsprezece jumate. E bine?

- Da.

Intrând în clădire Natalie observă afișul cu Judith pentru linia de produse Beauty Girl.

- Domnul Thornton vă poate primi acum, o anunță secretara.

Se străduí să nu-și trădeze nervozitatea în timp ce pătrundea în biroul lui Adam.

- Ia loc, Natalie, zise acesta.

Deci era "Natalie" acum! Totuși se simțea ca o muscă invitată de păianjen.

- Ei bine? întrebă el după câteva secunde de tăcere.

Ea clipi, neînțelegând.

- Ai spus că vrei să mă vezi. Cel puțin așa a transmis secretara ta.

- Eu...ăă...

Lua-l-ar naiba! O făcea special.

- Tu ai vrut să vorbești cu mine, spuse Natalie hotărâtă.

El clătină încet din cap.

- Eu am spus că vreau să mă suni.

- Și te-am sunat. De câteva ori. Dar nu erai disponibil.

- Serios?

Natalie se simțea ridicolă, deși nu era nici urmă de zeflemea în tonul lui.

- Serios, spuse ea.

- Am avut o ședință cu consiliul de administrație.

- Înțeleg… Și de ce secretara nu mi-a spus asta?

Adam o privi surprins.

- Nu obișnuiesc să informez pe nimeni despre acțiunile mele. Și nu există excepții de la această regulă.

Vocea lui nu încerca în nici un fel să-i ascundă iritarea, iar Natalie își simți obrajii în flăcări.

- Sunt convinsă. Acum însă îmi poți spune despre ce voiai să vorbim?

- E vorba de sora mea.

- Ți-am spus că nu pot face nimic în acest caz, domnule Thornton.

Adam luă loc și își aprinse un trabuc.

- Cred că ai avut niște necazuri cu agenția în ultimele zile.

Natalie aprobă.

- Știi cui datorezi aceste necazuri?

Ea îl privi, incapabilă de o reacție pe măsură.

- Da, spuse tare.

- Cred că am soluția problemelor tale.

Natalie nu spuse nimic.

- Am nevoie de ajutorul tău, Natalie.

- De ajutorul meu? spuse neîncrezătoare, știind prea bine că ea nu are cum să ajute un asemenea bărbat, decât dacă…

Ca și cum ar fi ghicit la ce se gândește, Adam continuă.

- Nu am nevoie de astfel de mijloace pentru a cuceri o femeie, fie și pentru o noapte.

- Sunt sigură de asta. Atunci ce pot face pentru tine?

- Deci nu ai nimic împotriva acestui… schimb de servicii?

- Domnule Thornton!

- Bine, zise el amuzat. Am nevoie de ajutorul tău pentru Tracy.

Natalie nu-și putu controla șocul.

- Cum pot eu s-o ajut?

- Aș vrea ca sora mea să-ți devină prietenă.

Făcu semn să-l lase să continue.

- Vreau să-i arăți că există viață și-n afara căsniciei, că lumea nu se termină cu Jason Dillman.

- Dar…

- Tracy s-a măritat cu Jason când avea optsprezece ani, împotriva voinței mele, spuse el trist. După aceea,

n-am făcut decât să încerc să-i ajut. I-am dat o slujbă lui Jason doar datorită lui Tracy. După cum știi este bun în meserie, ceea ce a ușurat situația. A început s-o înșele la doar câteva luni de la căsătorie. Prima dată am reușit să împiedic ca Tracy să afle. A doua oară n-am mai avut acest noroc. Dar ea l-a iertat, după ce el i-a promis că n-o să se mai întâmple. Și ea crede că de atunci nu s-a mai întâmplat.

Natalie înțelese suferința lui și îi păru rău pentru sărmana Tracy.

- Cum aș putea s-o ajut?

- Ai vrea s-o ajuți? o privi încercând să citească ce era dincolo de ochii ei.

- Da.

- Tracy este o femeie frumoasă. Dulce. Dar n-a cunoscut viața ca adult decât prin ochii lui Jason. Poate după ce va da piept cu viața reală se va schimba, dacă nu suficient ca să-l părăsească, cel puțin destul cât să-l păstreze.

Natalie se încruntă.

- De ce nu-i spui adevărul?

- Nu pot risca să o pierd. Tracy este tot ce iubesc mai mult pe lume. Tot ce vreau de la tine pentru ea este prietenie. Ai o carieră, ești o femeie de succes, și independentă. Vreau ca Tracy să vadă că ar putea avea aceste lucruri. Indiferent dacă este sau nu măritată.

Nu îi cerea foarte mult, și dacă punea în balanță și contribuția surorii ei la nefericirea sărmanei femei, era chiar datoare.

- Judith crede că Jason o va părăsi pe Tracy pentru a se căsători cu ea.

Adam clătină din cap, cu necaz.

- Atunci este la fel de netoată ca și Tracy. Dacă mariajul lor se va sfârși, va fi pentru că Tracy o dorește. Jason nu va avea niciodată curajul s-o facă.

Așa credea și Natalie, dar nu era chip s-o convingă pe Judith de asta. Știa acum că și sora ei va trebui să înțeleagă acest adevăr, după ce va fi dezamăgită.

- O vei ajuta? Doar ca prietenă, o prietenă care să-i arate lumea.

- Ești sigur că eu sunt persoana potrivită ? Ezita încă. Să nu uităm că Judith este sora mea.

- Dar din fericire, așa cum mi-am dat seama, nu semănați. Te-am verificat, am verificat și agenția, spuse el cu aroganță. Ai o reputație bună, și-n afaceri și ca persoană. De fapt ești genul de om cu care îmi place să fac afaceri. Ți-am pomenit de noua linie de produse, Fantasy Girl?

- Încerci să mă șantezi, domnule Thornton?

- Să spunem că îți ofer un stimulent. E un lucru obișnuit în afaceri. S-ar putea să descoperi că cei care s-au răzgândit în ceea ce privește agenția ta…

Natalie roși de furie. Știa că Adam este vinovat pentru pierderea clienților din ultima vreme, dar să i-o spună în față…

- Cred că ar trebui să-ți rogi prietena să te ajute. Prințesa. Eu nu te pot ajuta.

- Am nevoie de o femeie de afaceri, cu succes, și independentă. Vei fi tu sau nimeni altcineva.

- Și dacă refuz?

El ridică din umeri.

- Știi ce se poate întâmpla.

- Deci nu am de ales?

- Nu.

- Și dacă planul tău nu funcționează?

- Nu iau niciodată eșecul în calcul.

- Bine, oftă Natalie a capitulare, știind că de fapt o făcuse de mult.

Adam primi răspunsul fără nici o surpriză, ca și cum ar fi fost singurul posibil.

- Voi aranja o întâlnire. O să-ți placă Tracy, adăugă pe un ton confidențial.

Capitolul 5

Natalie era într-o teribilă stare de nervozitate, peste o săptămână, când îl aștepta pe Adam să sune în legătură cu întâlnirea. Dar trecuse o săptămână fără ca el să dea vreun semn de viață.

În schimb fusese vizitată de sora ei.

- Jason trebuie să meargă cu nevastă-sa la o cină de familie. Am sunat-o pe mama. Voi merge acasă în week-end.

-Da? Sunt sigură că o să le facă plăcere, spuse Natalie fără ranchiună, știind că sora ei ocupă un loc special în inima părinților lor.

- O să-mi ies din minți de plictiseală, dar asta e. Jason este ocupat tot weekendul.

Natalie suporta cu greu aceste remarci egoiste, dar se înarmă cu răbdare.

- Nu te-ai săturat să-l tot împarți, Judith?

Sora ei o privi surprinsă.

- Nu-l împart, răspunse țipând. Este deja al meu. E doar o chestiune de timp.

- Asta încerc să-ți spun. Dacă are intenții serioase, de ce nu și-a părăsit soția?

- Ți-am spus…

- Ce? Că o va părăsi? Când? De ce amână, Judith? De ce nu o părăsește acum?

Sora ei clătină din cap.

- Pentru că acum nu este momentul potrivit.

- Pentru cine?

Judith se supără.

- Dacă intenționezi să te porți așa…

- Intenționez să mă port ca o soră, spuse Natalie cu blândețe. Să îți arăt că greșești. Sunt sigură că dacă ar fi intenționat să-și părăsească soția ar fi făcut-o până acum, indiferent de consecințe.

- Sacrificăm totul pentru iubire și alte prostii? întrebă Judith batjocoritor.

Natalie roși, pragmatismul surorii sale mai mici făcând-o să se simtă neexperimentată.

- Cam așa, zise.

- În viața reală lucrurile nu stau așa, Natalie. Jason trebuie să aștepte timpul potrivit până când va aranja

situația noastră în America. Și eu am contractul pentru Beauty Girl. Încerci zadarnic, Natalie, nu voi rupe relația, indiferent de ce spui tu.

- Tot ce te rog este să nu le spui mamei și tatei despre această relație.

- Oricum vor afla.

- Dar nu acum. Nu le spune încă, Judith, te rog.

Pentru o clipă sora ei o înfruntă încăpățânată, apoi capitulă.

- Bine. Oricum voiam un weekend liniștit.

Natalie nu putea înțelege ce fel de sentimente sunt acestea care te pot determina să-ți distrugi viața doar pentru a fi cu cineva.

Trecuseră două zile de la vizita lui Judith și Adam Thornton nu dăduse încă nici un semn de viață. Lui Natalie îi era teamă că Tracy nu-i va plăcea mai mult decât îi plăcuse prințesa.

Când sună soneria își părăsi iritată lucrul, așteptându-se să-i vadă pe Judith sau pe Lester, și nedorindu-și acest lucru.

Rămase cu ochii mari deschiși când văzu că musafirul ei este Adam Thornton. Abia îl recunoscu. Nu-l văzuse alt-

fel decât în costum. Nu și l-ar fi putut imagina degajat, într-o costumație mai sportivă. Dar și astfel, în jeanși și tricou, arăta la fel de seducător.

- Pot intra?

- Sigur.

Merse înaintea lui, conștientă de privirea care o măsura. Își dorea să fi fost mai bine îmbrăcată. Avea o cămașă veche, în carouri, roșu cu negru, decolorată de atâta spălat, și era nemachiată. Dar pe el nu părea să-l deranjeze. O studia, fără să se ascundă, din creștet până la tălpile goale. Natalie se foia jenată, ca o fetiță de zece ani.

- S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

- Nu, din câte știu. Pot să iau loc?

- Îmi pare rău… Se întoarse conștientă că fiecare mișcare îi este urmărită. Sunt o gazdă foarte nepoliticoasă. Ia loc. Vrei ceva de băut?

- Whisky.

Gândurile o făceau și mai confuză. Îi turnă încet băutura, și-și puse și ei un Martini. Probabil că o să aibă nevoie. De ce venise?

Când întinse mâna după pahar, degetele lui le mângâiară încet pe ale ei. Ea se îndepărtă repede și el se încruntă.

Natalie se așeză la o distanță pe care o găsea potrivită, și-și ascunse picioarele goale sub ea.

- Prezența mea îți dă starea asta de nervozitate?

Ea clipi uimită.

- De ce crezi asta?

- Era doar o impresie.

- E impresia corectă, admise ea. Mai trebuie să-ți reamintesc că ultima dată când ne-am văzut m-ai amenințat?

- Nu te-am amenințat, Natalie. Aveam un avantaj pe care l-am folosit pentru a te convinge să mă ajuți. Și înțelegerea noastră este și în avantajul agenției tale.

- Da, spuse ea aspru.

- Am venit să-ți spun ce am aranjat.

Brusc, deveni îngrijorată.

- Ești invitată la cină sâmbătă seara, continuă Adam.

- Dar...

- Tracy și Jason sunt și ei invitați.

Deci din pricina asta era Jason ocupat în weekend!

- Dezamăgită? întrebă Adam.

- Nu, sigur că nu. De ce aș fi? zise Natalie, furioasă pe sine pentru că roșea la fiecare cuvânt pe care acest bărbat îl spunea.

Adam se ridică și-și puse paharul pe o măsuță. Se îndreptă încet spre ea. O ajută să se ridice în picioare și o privi în ochi.

- Ai idee cât de frumoasă ești?

Mâinile lui o traseră mai aproape.

- Adam, șopti ea.

- Mă faci să-mi pierd mințile.

Focul dorinței îi copleși pe amândoi. Cu un suspin, Natalie își încrucișă brațele după gâtul lui, lipindu-se de el, când simți buzele lui doritoare înfiorând-o cu sărutări de-a lungul gâtului. Mâinile lui alunecau înnebunite de-a lungul trupului ei. Desfăcu încet nasturii de la cămașă. Degetele lui o mângâiau cu pricepere, făcând-o să suspine de dorință.

Natalie îi scoase haina, îi desfăcu nasturii de la vestă, fără reținere. Nu era momentul să se gândească la faptul că ei doi sunt parteneri de afaceri, că pentru un bărbat ca Adam ea era doar o altă cucerire. Puțin îi păsa. Îl dorea cu disperare. Voia să i se dăruiască. Adam o întinse ușor pe canapea, mușcând-o de ureche. Ea îl ajută să scape de vestă, și începu să-i desfacă nasturii la cămașă.

- Adam, șopti pierdută în vârtejul simțămintelor.

- E în regulă, iubito, murmură el, coborând cu sărutările de-a lungul corpului ei.

Natalie trase de cămașa lui ajutându-l să se elibereze.

Brusc, Adam se ridică și se îndepărtă de ea. Natalie îl așteptă, dar rămase cu ochii pe el când îl văzu că se îmbracă.

- Nu mă privi așa, Natalie. Nu-mi e ușor.

- Atunci de ce…?

- Nu mă pot implica într-o relație încă. Nu serios. Nu atâta vreme cât viața surorii mele este un dezastru. Înțelegi?

Încerca să se stăpânească, dezamăgirea fiind prea mare. Toate simțurile ei răvășite îi stăteau împotrivă.

- Nu, nu înțeleg, spuse lipindu-se de el.

Adam o îndepărtă cu blândețe.

-Natalie, te rog, iubito… O sărută ușor. Doamne, când ești în brațele mele uit de toate, nu vreau decât să te simt. Să mângâi fiecare centimetru…

- Ai făcut-o deja, zise ea încet, lipindu-se din nou de el.

Adam zâmbi și o cuprinse în brațe. Bărbatul dur și aspru dispăruse.

- Am făcut-o, nu-i așa? Îi îndepărtă părul de pe frunte, și o sărută. Ai să aștepți? Până când clarificăm situația dintre Jason și Judith.

- Și atunci o să începem propria noastră relație?

- Da.

Natalie aprobă dând din cap, cu fruntea lipită de pieptul lui. Nu putea să-i refuze nimic acestui bărbat. Nu înțelegea de ce tocmai Adam Thornton era bărbatul visurilor ei, cel care o făcuse să reacționeze atât de pasional, fără urmă de inhibiție. Dar asta era, și intenționa să se bucure de fiecare moment. Nu se pomenise nici un cuvânt de iubire, dar chiar și așa, voia să meargă până la capăt. Îl dorea și era de ajuns.

- Frumoasa mea, șopti el.

Capitolul 6

Natalie auzi ca prin vis cuvintele lui Adam, în timp ce el pregătea băutura pentru ceilalți. Își simțea obrajii în flăcări sub privirile curioase ale lui Tracy și Jason.

Adam lăsase intenționat impresia că ei doi au o relație. Acum ea era ultima femeie din viața lui Adam Thornton. Chiar dacă era aproape de adevăr, nu-i plăcea să apară așa în fața acestui cuplu.

Luă paharul din mâna lui Adam fără să-l privească și se întoarse supărată spre Tracy. Sora lui Adam era o femeie frumoasă, de o frumusețe aproape ireală. Trăsăturile ei erau atât de delicate. Era ca o păpușă de porțelan.

Natalie era obișnuită cu frumusețea feminină la cele mai înalte standarde, dar nu s-ar fi așteptat ca Tracy să fie astfel. Era în ea ceva care o făcea să arate mai mult ca o

apariție, decât ca o persoană în carne și oase. Natalie o urmări în timp ce vorbea și văzu că grația însoțește fiecare mișcare a tinerei femei. Îi plăcea vibrația interioară care o făcea ușor copilăroasă.

Nu înțelegea cum de Jason se mai uită după alte femei când este căsătorit cu ea. Și era evident că Tracy își adoră soțul.

Observă de asemenea că Jason bea foarte mult. Ea abia băuse jumătate din sherry, în timp ce el era la al patrulea pahar de whisky.

Frate și soră stăteau de vorbă. Tracy nu părea să observe tensiunea din aer.

- Nu știam că umbli după patronul companiei, îi șopti Jason lui Natalie.

Se întoarse surprinsă. Refuză însă să-i dea satisfacția unui răspuns.

- Ai fi ajuns mai departe cu mine, Natalie. Adam nu obișnuiește să răsplătească asemenea favoruri.

- Favoruri? întrebă ea, ridicând din sprâncene.

Calmul cu care îi răspunse Natalie îl descumpăni.

- Eu, cel puțin...

- Și eu, și Adam suntem la curent cu practicile tale în afaceri.

Jason privi spre cumnatul lui care își continua conversația cu sora lui, și spuse răutăcios.

- Este la curent, nu-i așa?

Natalie nu-și putu ascunde uimirea.

- Nu-ți pasă?

Jason zâmbi.

- Este la curent cu… practicile mele de șapte ani, de ce mi-ar păsa acum?

- Ticălos insensibil!

- Și Judith spunea că ești întotdeauna stăpână pe tine.

Ar fi vrut să-l plesnească. Individului nu-i păsa de nimeni pe lumea asta, nici de soția lui și în mod sigur nici de Judith. Se folosea de ea, și când se va plictisi o va părăsi, așa cum făcuse și cu celelalte.

- Sunt destul de calmă ca să te văd așa cum ești.

- Și Adam?

Natalie detesta prostul ei obicei de a roși cu ușurință. Îi permitea acestui misogin să vadă că reușise s-o atingă.

- Relația mea cu Adam nu este treaba ta.

- Poate că nu, dar sunt sigur că Judith va fi încântată să afle că sora ei cea cuminte nu este îndreptățită să țină predici la nimeni.

Natalie se încruntă.

- Ce vrei să spui?

Jason izbucni în râs.

- Judith mi-a povestit de discuțiile moralizatoare pe care le-ați avut. Chiar începuse să se simtă vinovată pentru relația noastră. Acum că va afla despre tine și Adam…

- Ce?

- Nu sunt chiar atât de prost, Natalie. Înțeleg perfect de ce te interesează relația cu Adam.

- Serios? spuse Natalie, pe un ton înghețat.

- Adam este furios de data asta. Chiar a amenințat-o pe Judith. Sunt mândru de felul în care ea i-a răspuns, cu aceeași monedă.

Natalie își înghiți furia. Dacă Judith nu i-ar fi spus totul acestui…

Probabil că era îndrăgostită cu adevărat.

- Și nu-ți pasă că soția ta ar putea suferi?

- Tracy? Îi aruncă o privire. Nu ar crede, spuse el cu satisfacție. Dacă ai fi fost atentă ai fi observat că este îndrăgostită de mine.

- Am observat, suspină Natalie.

- Nu fi atât de dezgustată, Natalie, cu toții trebuie să supraviețuim. Eu am nevoie de alte femei, și tu ai nevoie de agenție. Amândoi facem ceea ce trebuie.

Natalie roși, dar de furie. Ochii ei îl străfulgerară.

- Nu-mi place ce insinuezi.

- Nu? Ar fi trebuit să te gândești înainte de a deveni amanta lui Adam.

- Eu…

- Am fost chemați la masă, n-ați auzit?

Adam îi privea curios. Jason zâmbi malițios.

- Nu fi îngrijorat, vorbeam despre afaceri, nu-i așa?

Oricât de insultată ar fi fost, nu avea sens să prelungească discuția.

- Interesant, spuse Adam. Acum, dacă ne scuzi… O apucă pe Natalie de mână.

Jason își însoți soția în sufragerie.

- Te-a insultat? o întrebă Adam.

Ea nu se uită la el.

- Nu era îndreptățit?

Degetele lui i se înfipseră în braț.

- Ce naiba înseamnă asta?

Natalie îl privi supărată.

- Te așteptai ca Jason să-ți respecte "amanta"?

- Să înțeleg că nu a făcut-o?

- Nu.

Adam nu mai comentă și o trase spre sufragerie. Conversația în timpul mesei se desfășura anevoie, fiecare gândindu-se la ale lui. Numai Tracy ar fi vrut să vorbească.

- Natalie?

Natalie întoarse capul spre tânăra femeie. Își dădu seama că îi spusese ceva și aștepta un răspuns.

- Îmi pare rău.

Tracy zâmbi.

- Spuneam că trebuie să fie interesant să ai propria ta afacere.

Jason nu scăpă ocazia.

- Oh, Natalie muncește din greu.

Adam interveni.

- Natalie este foarte importantă pentru companie.

Spusese cuvintele cu atâta intensitate, incât aerul părea să vibreze.

Pentru prima dată în decursul serii, Jason păru deconcertat. Îl privi mirat pe Adam.

- E interesant să fii model? întrebă Tracy.

- Multă muncă, îi răspunse Natalie, zâmbind în fața acestui entuziasm.

- Ai fost și tu model?

- Demult, aprobă Natalie.

- Și nu ți-a plăcut?

- Ba da, dar îmi place mai mult să fiu agentul altor modele.

- Bănuiesc că...

- Draga mea, nu o mai plictisi pe Natalie cu întrebări copilărești.

Toată voioșia tinerei dispăru și stânjeneala ei o impresionă pe Natalie. Adam încercă să-i spună ceva care să-i distragă atenția. Natalie interveni și ea în discuție.

Acum înțelegea teama lui Adam. Acest bărbat avea o mare putere asupra surorii lui, și știa să se folosească de această putere.

Când se despărțiră, Tracy îi spuse.

- Sper să ne mai vedem.

Adam o cuprinse cu brațul pe Natalie și răspunse.

- Sunt sigur de asta.

- Atunci poate veniți într-o seară să luăm cina împreună.

- Ne-ar face plăcere, nu-i așa, Natalie? spuse el.

Ea aprobă dând din cap.

- Atunci aștept telefonul tău, îi spuse Tracy fratelui ei.

Imediat ce Tracy și soțul ei plecară, Natalie se îndepărtă de Adam, și-i spuse majordomului.

- Adu-mi jacheta, te rog.

Adam interveni.

- Tu nu pleci acum.

- Ba da.

- Încă n-am terminat discuția de mai devreme.

- Care discuție? Cea în care îți cereai scuze pentru că m-ai prezentat fără voia mea ca amanta ta?

- Natalie...

- Ar fi trebuit să fiu de acord.

- Credeam că ai fost, zise el referindu-se la întâlnirea din apartamentul ei.

- Nu-i cinstit.

Adam oftă impacientat.

- Ce altceva puteam să le spun, Natalie? Că suntem parteneri de afaceri?

- De ce nu? Acesta-i adevărul.

- Oare?

Ea roși.

- Da, zise ridicând tonul.

Adam clătină din cap.

- Nu ești tu femeia care mă implora să fac dragoste cu ea? Cea pe care am sărutat-o acum trei ore?

- Asta era înainte de…

- De ce ? întrebă el abrupt.

- Înainte să mă prezinți atât de… intim surorii tale și lui Jason, spuse ea îmbufnată.

- Te-am prezentat ca fiind prietena mea.

- Și știm cu toții prea bine ce se înțelege din asta!

- Știm? întrebă el, încruntându-se.

- Nu trebuie să mimezi uimirea, Adam, se răsti ea. Bărbații ca tine nu au prieteni femei.

Ochii lui sclipiră de furie.

- Bărbații ca mine? repetă el încet.

Natalie începu să tremure, conștientă acum de furia lui Adam. Oftă.

- Nu voiam să spun asta.

- Atunci ce voiai să spui? zise el ridicând tonul. Te-am prezentat ca pe o prietenă și te superi. Ce ești, femeie sau copil?

- Sunt femeie, spuse ea roșind.

- Atunci poartă-te ca atare. Ți-e rușine de atracția care există între noi? Vocea îi deveni insinuantă. Alegi bărbați ca Lester, genul care se consideră norocos că te poate atinge?

-Și nu se laudă pe urmă cu asta, adăugă ea acuzator.

Adam deveni rigid, ochii i se îngustară.

- Vrei să spui că asta am făcut eu?

Natalie trase aer în piept.

- I-ai lăsat să înțeleagă ce rol joc eu în viața ta.

- Devii isterică…

- Iar tu arogant! Acum aș vrea să plec.

- N-avea grijă, poți pleca. Și încă ceva despre ,,bărbații ca mine", adăugă furios, niciodată nu reținem o femeie împotriva voinței sale.

Natalie roși puternic, și-i întoarse spatele. Adam luă jacheta și i-o așeză pe umeri. Apoi o cuprinse în brațe.

- La naiba, femeie, hai să nu avem prima noastră ceartă!

- Cred că am avut-o deja, zise ea necăjită.

- Chiar vrei să pleci? spuse el cuprinzându-i fața în mâini.

- Nu, admise Natalie.

- Cred că singurul mijloc de a pune capăt acestei situații este să te sărut.

Natalie se bucură de căldura îmbrățișării lui, de pasiunea sărutului. Trupul ei se lipea pătimaș de Adam, simțind cum se aprinde.

Dar gândurile nu-i dădeau pace. Dacă va face dragoste cu Adam, nu va fi decât o altă femeie dintr-un lung șir. O femeie ca prințesa. Oare și prințesa fusese o simplă amantă?

- Ce este, iubito? întrebă Adam.

- Vreau să plec, spuse ea cu răceală.

- Natalie…

- Lasă-mă să plec!

- Acum ce-am mai spus?

- Nimic. Se îmbrăcă cu jacheta. E târziu și vreau să plec.

- Poți pleca. N-am chef de jocurile tale acum.

Îl străfulgeră cu privirea.

- Sunt sigură că celelalte femei nu se dedau la asemenea jocuri.

- Deci asta era, oftă Adam. O să-mi răspund singur la întrebarea pe care ți-am pus-o mai devreme, Natalie – ești un copil. Și e timpul să te întorci în pătuțul tău.

Luă cheile mașinii de pe o măsuță.

- Nu mă duce șoferul? întrebă Natalie, neplăcându-i gândul de a fi singură cu el tot drumul.

Adam își mușcă buzele.

- A plecat de mult acasă. Te conduc eu.

În mașină Natalie stătu cât mai departe de el. Știa că tot ce spusese el mai devreme era adevărat. Dar femeia mai libertină de acum două zile suferise un șoc în momentul în care fusese văzută ca o „amantă" de către un alt cuplu. Nu era încă pregătită să fie amanta nimănui, nici măcar a unui bărbat pe care îl dorea atât.

Îl dorea pe Adam. Dar nu era gata să se aventureze într-o relație fără nici un viitor.

Gânditoare, nu observă când ajunse acasă. Adam îi deschise portiera.

- Noapte bună, Natalie. Păstrăm legătura.

- Înțelegerea noastră rămâne valabilă? întrebă ea, mușcându-și buzele.

- Da.

- Adam...

- Du-te, Natalie, oftă el. O să vorbim când o să fii mai... înțelegătoare.

Mai matură, voia să spună. De ce nu putea și ea să fie ca Judith?

Cu perversitatea unei femei, Adam o lăsa pe ea să facă primul pas, să sune ea cea dintâi. Dar Natalie nu sună, și pentru că nici el nu o făcea, îl acuza la rândul ei. Poate că era mai bine așa. Poate.

Își folosi ziua ca să lucreze pentru eventualul contract Fantasy Girl. Alese trei fete, deși știa că nici una nu avea șanse reale. Imaginea pentru Fantasy Girl trebuia să îndeplinească o singură condiție, să aibă o apariție de vis. Fetele erau frumoase, dar numai atât. Nu era ea cea care avea putere de decizie. Alesese cele mai frumoase modele de care dispunea agenția.

Dee era deja la lucru când ea sosi la agenție a doua zi.

- Ai petrecut un weekend plăcut? întrebă ea curioasă.

- A fost bine, răspunse Natalie absentă, știind că nu avusese parte de un weekend mai neplăcut de multă vreme.

Dee o privi cu atenție, dar nu mai spuse nimic. Aerul nonșalant al lui Natalie nu o păcălise nici o secundă. Era vizibil că tot entuziasmul de vineri dispăruse. Oare dispăruse și entuziasmul ei pentru Adam Thornton?

Natalie se întreba același lucru în timp ce se instala la birou. Adam spusese că înțelegerea lor rămâne, dar ea știa că prietenia lor, atâta câtă fusese, s-a terminat.

Se simțea mizerabil. Avea douăzeci și cinci de ani, și era mai singură ca niciodată. Măcar dacă i-ar fi cerut scuze lui Adam. Dar era sigură că în urma dicuției dintre ei, Adam își petrecuse noaptea în brațele prințesei. Mândria o împiedica să facă ea primul pas.

La jumătatea dimineții o sună el.

Dee dădu buzna în birou.

- Este el! Vrei să vorbești?

Natalie deveni brusc agitată.

- Care "el", Dee? întrebă ea ca să amâne un pic momentul discuției. Avea nevoie de timp ca să-și revină.

Dee izbucni în râs.

- Unicul... Adam Thornton.

Toată întârzierea nu i-a folosit la nimic. Nu era mai calmă când ridică receptorul.

- Vreau să te văd, Natalie, spuse el direct.

- O să...

- E vorba de afaceri, o întrerupse el.

- Nici nu credeam că e vorba despre altceva, îi servi ea o replică acidă.

- A, nu?

- Nu!

- Eu mi-aș fi dorit altceva, spuse el.

- Adam...

- Poți veni acum? Și adu cu tine și niște fotografii cu posibilele candidate pentru Fantasy Girl.

Natalie deveni interesată.

- Pot întreba de ce?

- Nu, nu poți. Te aștept în douăzeci de minute.

Și închise.

Arogantul! Ar fi putut avea programate și alte întâlniri. Era de la sine înțeles să le anuleze pe toate, ca să se poată întâlni cu el. Avea dreptate? Natalie trebui să admită că da.

Furia ei crescu și mai mult observând strălucirea din ochii lui Dee când o anunță că pleacă. Dee era o femeie prea deșteaptă ca să nu observe atracția pe care o simțea ea pentru cel mai important client al agenției.

De data asta nu mai fu lăsată să aștepte. Adam nu lăsă loc de curtoazie și îi ceru imediat mapa cu fotografii. Se apucară imediat de lucru. Natalie mulțumi Cerului că avea totul pregătit.

În timp ce Adam studia fiecare model cu atenție, Natalie își rezervă dreptul de-al studia la rândul ei în voie. Simți din nou nevoia de a-l atinge, de a-i mângâia trăsăturile.

Brusc el ridică privirea și o prinse în plin exercițiu admirativ. Ridică din sprâncene când o văzu roșind. Natalie întoarse repede capul, înainte ca el să poată citi și restul sentimentelor în ochii ei. Îl dorea.

Adam închise dosarul cu fotografii.

- Nici una dintre aceste fete nu este potrivită.

- Nici una? repetă ea, deși știuse asta dinainte. Dacă el hotăra că modelul potrivit imaginii Fantasy Girl nu era printre fetele de la agenția ei, însemna că oricum va pierde contractul. Se mișcă repede, și ajunse în spatele lui. Începu să răsfoiască dosarul peste umărul lui.

- Nici Joanna? Credeam că…

Făcu greșeala de a-l privi, și aerul se încinse. Dacă mișca mâna îi putea mângâia părul. El îi reținu privirea.

- Ce? întrebă el răgușit.

- Credeam…ăă…Oh, Adam! șopti ea.

- Dumnezeule, mi-am găsit „ata de vis". O cuprinse cu brațele și o trase pe genunchi. O sărută nesățios. Suspinul ei de capitulare se pierdu în dulceața sărutului.

Natalie își ascunse fața la pieptul lui.

- Am fost atât de nătângă, murmură ea. Mă ierți?

- Întotdeauna.

O sărută din nou.

- Ar trebui să te bat pentru suferința pe care mi-ai pricinuit-o în ultimele zile, spuse Adam, strângând-o în brațe.

- Credeam că te-a consolat prințesa, spuse ea, dar cicăleala ei era de fapt o întrebare.

- Cred că totuși am să te bat, se burzului Adam.

Natalie respiră ușurată.

- Asta înseamnă că nu te-a consolat?

- NU, la naiba! N-am mai văzut-o pe Maria de la reprezentația aceea stupidă. La teatru. Acum cereți scuze așa cum trebuie!

- Cum? îl tachină ea.

- Femeie!

Natalie îi ascultă îndemnul.

- Diseară, șopti el. Nu pot aștepta mai mult de atât.

- Te aștept la cină, îl invită ea pe nerăsuflate.

Toate îndoielile ei dispăruseră. Adam era singurul lucru care conta. Știa asta acum când tocmai descoperise că… îl iubește.

Capitolul 7

Natalie știa că nu mai poate fugi de acest adevăr. Era îndrăgostită de Adam Thornton. Nu se aștepta la nici o propunere de căsătorie. Era pregătită să accepte orice de la el, o relație de scurtă durată sau una mai îndelungată.

Când peste câteva ore primi o duzină de trandafiri la birou, știu fără a citi cartea de vizită că sunt de la el. Dar îl sună.

- Nu m-am răzgândit, să știi.
- Bine.
- Îți place friptura?
- Orice e perfect.
- Eu sunt desertul, spuse ea zâmbind.
- Bine.

Își dădu seama că răspunsurile lui sunt foarte rezervate.

- Adam, ești singur?

- Nu, zise el, ușurat.

Natalie începu să râdă.

- Vrei să-ți povestesc despre rochia pe care o voi purta diseară?

- Natalie, o avertiză el.

- E prea mult pentru tine? continuă ea.

- În momentul acesta, da, zise el pe cel mai serios ton.

- Dar mai târziu?

- Abia aștept.

Se simțea o notă de amenințare în vocea lui, așa că Natalie se hotărî să închidă, râzând.

Dee intră.

- Totul este în regulă?

Natalie roși, dar nu-și ascunse mulțumirea.

- Perfect.

Adam fu punctual. Îi mai aduse și alte flori.

- Am rămas fără vaze, îi zise fericită.

- Atunci punele în cadă. Am venit cu flori în cazul în care te-ai răzgândit. Nu ai da afară un bărbat cu flori în brațe, nu?

Natalie îl îmbrățișă.

- Nu sunt chiar atât de rea.

- Îmi pare rău pentru sâmbătă seara.

- M-am purtat prostește…

El îi luă fața în mâini.

- Ai fost tu însăți, și mă bucur. Te respecți mai mult decât o fac alte femei pe care le-am cunoscut.

Emoționată, Natalie îi zâmbi printre lacrimi.

- Mulțumesc.

El o privi și spuse arțăgos:

- Dar unde este rochia de care-mi povesteai?

- Aceasta nu este suficient de sexi?

Adam o cuprinse în brațe.

- Poate că da. O să-ți cumpăr o altă rochie, care să facă descrierea mai interesantă.

Ea continua să zâmbească dar umbra unei încruntări i se reflecta pe față.

- Nu vreau să stric farmecul serii, spuse ea blând, și nu vreau să te enervezi, dar… pot accepta florile, nu și altceva. Nu am nevoie, Adam.

- Nu încerc să te plătesc. Mi-ar plăcea să-ți cumpăr diverse lucruri.

- Știu, zise Natalie, și gestul mă emoționează, dar…

- Să nu o fac, termină el.

- Te rog.

- Ești o femeie dificilă.

- Nu-i adevărat. Vreau doar o parte din tine.

- Nu înțeleg.

- O să înțelegi, promise ea, o să înțelegi.

Restul serii trecu ca un vis. O cină romantică, la lumina lumânărilor, însoțită de muzică.

Stăteau pe sofa, Adam cu un pahar de brandy, iar Natalie ghemuită lângă el. Brusc el se întoarse spre ea.

- De ce ai întrerupt relația cu Lester?

Ea se încruntă, neînțelegând de unde apăruse acest interes.

- Poftim?

Adam puse deoparte paharul și îi cuprinse mâinile.

- Trebuie să știu. Vreau să te cunosc.

- Nu mă cunoști încă?

- Din păcate, nu. De ce, Natalie?

Natalie ridică din umeri.

- Pentru că încerca să mă transforme într-una din acele femei, de genul căruia tu îți dorești ca sora ta să înceteze să-i aparțină. Indiferent cât de mult aș iubi un bărbat, n-aș putea să devin casnică de dragul lui. Am nevoie de independența mea. Îmi place.

- Îl iubeai pe Lester?

Îl privi în ochi, cu toată dragostea, fără să mai simtă nevoia să se ascundă.

- Nu, spuse liniștit.

- Dumnezeule, Natalie! Adam o luă în brațe, sărutându-i gâtul. Când sunt cu tine uit de mine, nu-mi pasă de nimic decât de tine.

- Dragul meu, șopti ea. O să te ajut cu Tracy.

- Tracy?

Uimirea de pe fața lui îi arătă că el uitase totul.

- Da, sigur, spuse Adam, o s-o ajutăm amândoi.

O privi în ochi.

- Vreau să fii a mea!

Nu mai era bărbatul sigur pe el care intrase în biroul ei, era doar un bărbat care o dorea cu ardoare. Îl ajută să-și descheie cămașa, cu mâini tremurânde.

În următoarea oră Natalie descoperi despre sine lucruri pe care nu le știa. Tandrețea lui Adam scoase la iveală o femeie pasională, dornică de a primi iubire dar și de a dărui.

- Te iubesc, șopti înainte de a adormi în brațele lui.

Când se trezi era dimineață și un soare de toamnă târzie mângâia perna. Era singură în pat. Numai căldura pe care cearșaful încă o mai păstra lăsa să se înțeleagă că Adam abia se sculase. În timp ce ea se ridica intenționând să-l caute, Adam intră în cameră. Purta doar pantalonii de la costum. Natalie roși când văzu semnele lăsate de unghiile ei, semn al pasiunii pe care o încercase.

- Baia dumneavoastră este gata, doamnă, zise Adam vesel.

Natalie începu să râdă.

- Este un drum atât de lung până în baie, zise ea alintându-se.

Adam se aplecă să o ridice în brațe, dar preferă să se așeze lângă ea.

Era trecut de zece când Natalie coborî din mașina lui Adam în fața clădirii unde își avea sediul agenția ei.

- Trec să te iau la cinci și jumătate, spuse Adam.

Înainte să închidă portiera se opri.

- La naiba, am uitat de invitația lui Tracy, zise el. Vrei să luăm cina împreună în seara asta. Am acceptat și am uitat să-ți spun.

Natalie își ascunse dezamăgirea. Nu voia să-l împartă cu nimeni deocamdată. Dar îi promisese să-l ajute cu Tracy.

- Îți pierzi memoria, dragul meu, glumi ea.

- Ce-ai spus? zise Adam, strângând-o în brațe.

- Vezi? Săracul Adam!

- Da, săracul Adam, glumi și el. O să-mi ruinezi sănătatea într-o săptămână.

- Chiar și mai repede.

- Nu vreau să fac altceva decât să-mi petrec ziua în pat cu tine, murmură el sărutându-i părul.

Era singurul lucru pe care și-l dorea și ea . . . dar nu se putea.

- Vom petrece restul serii împreună.

- Și toate celelalte seri. Și nopți. Sunt toate ale mele, Natalie, o avertiză el. Ești a mea!

Până când o altă femeie îl va atrage mai mult! Dar acceptase acest risc. Și nu era îndreptățită să ceară mai mult decât clipa prezentă. Faptul că îi mărturisise noaptea trecută că-l iubește, trecuse neobservat. Ea nu mai revenise asupra acestui subiect pentru că nu voia să-l împovăreze cu sentimentele ei. Și era sigură că el nu spusese nimic din același motiv. Nu-i trebuia un lucru precum iubirea. Nu-l putea învinovăți de nimic. Știuse de la început cum stau lucrurile.

- Natalie? întrebă el încruntându-se.

Ea îi zâmbi, hotărâtă să se bucure de fiecare moment pe care-l are.

- Sunt a ta.

- Te deranjează invitația?

- Nu, minți ea.

- Pe mine, da.

- Adam! O bucura dorința lui de a petrece timpul numai cu ea.

El îi mângâie părul.

- Ne vedem la cinci și jumătate.

- Adam, ești sigur că vrei să te duci la birou îmbrăcat așa? zise Natalie, arătând spre costumul de seară pe care-l purta.

- Nu, trec mai întâi pe la apartamentul meu. Vom rezolva și această problemă zilele astea.

- Ce vrei să spui?

- Te vei muta la mine.

Natalie păli.

- Să mă mut la tine? repetă încet.

Adam se încruntă.

- Nu vrei?

- Ei bine, nu m-am gândit la asta, îi spuse sincer.

- Atunci gândește-te, dar repede. Nu vreau să te pierd, Natalie.

Fericirea o înconjură toată ziua. Și dacă Dee n-ar fi ghicit, după expresia feței ei despre ce e vorba, Adam ar fi ajutat-o. O sună de câteva ori în cursul zilei și îi trimise flori.

La cinci și jumătate îl aștepta nerăbdătoare în fața clădirii. Se ținură de mână până când ajunseră în apartamentul ei.

- Dumnezeule, șopti Adam mai târziu, după ce parcuseseră spațiul de la intrare până în dormitor în mai

mult timp decât era necesar. Niciodată n-am mai simțit așa ceva. Nu pot să mă gândesc decât la tine. E o nebunie, o dulce nebunie!

Natalie simțea la fel. Știa că îi aparține trup și suflet acestui bărbat.

- Atunci suntem amândoi nebuni, zise ea.

Se odihniră unul în brațele celuilalt un timp.

- Nu vreau să stric o seară atât de reușită, dar Tracy ne așteaptă la opt și e șapte și jumătate.

Natalie sări din pat.

Trebuiră să oprească și la apartamentul lui Adam, ca să se poată schimba.

Înainte de a coborî din mașină, Adam o avertiză:

- Nu intenționez să mai fac asta mult timp.

Evident întârziaseră.

Tracy îi întâmpină cu un zâmbet.

- Jason tocmai se pregătea să vă caute la telefon.

- Ai o casă încântătoare, zise Natalie, stânjenită, pentru a încheia subiectul.

Cina se anunța a fi un moment dificil. Cei doi bărbați abia își vorbeau. Doar Tracy părea imună la tensiunea din jur. După cină, Natalie se oferi s-o ajute la bucătărie.

- Tu și Adam sunteți foarte apropiați. Era o constatare, nu o întrebare.

- Da, aprobă Natalie roșind.

Tracy dădu din cap.

- Se vede că sunteți foarte fericiți.

- Și fericirea ta este evidentă, susținu Natalie.

Tracy aranjă ceștile de cafea pe o tavă.

- Este?

Natalie se încruntă.

- Nu este?

Tracy râse.

- Bineînțeles. Ce crezi că fac cei doi dincolo? Oare au început să se bată?

Natalie o privi surprinsă.

- Răceala dintre ei nu te deranjează?

- Am renunțat să-mi fac griji de câțiva ani. Nu ești deloc genul lui Adam, știi? continuă Tracy. Și nu spun asta cu răutate.

Natalie știa deja. Nu credea că Tracy reușise să fie rea vreodată în viață.

- Dar care e genul lui Adam?

Tracy râse.

- Nu mă refer la culoarea părului sau ceva de genul ăsta. Dar femeile cu care iese de obicei sunt mai...colorate.

- Cum e prințesa?

- Maria? Tracy făcu ochii mari. O cunoști?

- Nu. Dar am văzut-o.

Tracy chicoti, arătând și mai încântătoare.

- Atunci știi despre ce vorbesc. Tu ești atât de diferită.

- Sunt?

- Știi că ești. În primul rând ești mai tânără decât majoritatea, iar în al doilea rând ai un aer de independență.

Natalie simți că este un moment bun să intervină cu planul ei și al lui Adam.

- Tu ai muncit vreodată? întrebă ea blând.

Tracy roși.

- Nu. De-abia terminasem școala când l-am cunoscut pe Jason, iar după căsătorie el nu m-a încurajat niciodată în sensul acesta.

Bineînțeles că nu. Nu era stilul lui Jason Dillman să facă așa ceva.

- Și nici n-aș avea nevoie să muncesc, adăugă Tracy defensiv.

- Probabil că nici Adam nu are nevoie, zise Natalie.

- Nu, spuse Tracy roșind. Dar nu e genul de băiat de bani gata care toacă banii.

- Și tu ești?

- Nu, oftă Tracy, dar lui Jason nu-i place ideea ca eu să muncesc.

- Înțeleg. Atunci poate că ai vrea să mă vizitezi la agenție, să vezi și tu cum e?

Făcu propunerea pe tonul cel mai neutru, dar se bucură să vadă interesul stârnit în ochii lui Tracy.

- Când? întrebă ea nerăbdătoare.

- Oricând vrei, zise Natalie.

- Mâine mă duc la dentist, dar ce zici de poimâine?

- Ce se întâmplă poimâine, draga mea? întrebă Jason intrând în bucătărie.

Se apropie de Tracy și îi cuprinse umerii cu brațul.

- Adam și cu mine ne întrebam ce vă reține.

Tracy încerca să zâmbească.

- Natalie m-a invitat să-i văd agenția.

Ochii lui se îngustară și o privi pe Natalie.

- Adevărat?

Natalie îi înfruntă privirea.

- M-am gândit că i-ar face plăcere.

Adam intră. Auzise conversația lor.

- Cred că este o idee foarte bună, zise și el.

- Așa cred și eu, șopti Tracy.

- Ei bine, dacă ții neapărat… spuse Jason, dar dezaprobarea i se citea în ton.

Natalie fu impresionată când văzu în ochii lui Tracy cât de confuză era.

Pe de o parte, dezaprobarea soțului ei o descumpănise, dar pe de altă parte se vedea cât de mult își dorește să meargă.

- După aceea vă invit la masă, spuse Adam.

Era încurajarea de care avea nevoie. Tracy acceptă bucuroasă.

Adam își exprimă încântarea în mașină.

- Ai avut o idee foarte bună, spuse el. Iar lui Jason nu i-a plăcut deloc.

- Tracy a spus ceva foarte interesant, schimbă ea subiectul.

- A, da? Ce?

- Că de obicei ieși cu femei… colorate.

Adam zâmbi.

Se bucurară unul de altul toată noaptea, chiar și ziua următoare.

Dimineață Adam refuză să o lase să se ridice din pat. Luară un mic dejun întârziat și după-amiază se plimbară prin parc ținându-se de mână.

Pentru Natalie timpul petrecut împreună era ca un vis din care nu voia să se mai trezească.

Dar realitatea era mai puternică.

A doua zi Adam se trezi dimineața pentru că avea o ședință de la care nu putea să lipsească.

- Ne vedem la prânz, îi zise el, sărutând-o.

- O să-mi fie dor de tine, zise Natalie, prinzându-se de gâtul lui.

- Și mie. Voi face aranjamentele necesare ca să te poți muta la mine cât mai curând.

Natalie deveni brusc serioasă. Lui Adam nu-i scăpă schimbarea de atitudine, dar nu spuse nimic, așteptând.

- Hai s-o amânăm pentru o vreme, spuse Natalie.

- De ce? aclamă el.

- Totul s-a întâmplat prea repede, Adam. Hai să nu ne grăbim.

Pentru o clipă păru că vrea să se certe, dar apoi se răzgândi.

- Bine, discutăm altă dată. Într-un moment când vei fi mai vulnerabilă.

Natalie izbucni în râs.

- Nu-i cinstit.

- N-am susținut niciodată asta, zise el, ridicându-se. E târziu. Vin să vă iau la prânz.

Natalie se întinse fericită. Trăise două zile superbe. O fericire care putea să te sperie.

Când auzi soneria, zâmbi și se îndreptă spre ușă sigură că era Adam, care nu putuse rezista impulsului de-a se întoarce.

Zâmbetul îi pieri însă când în ușă apăru Judith. Ochii surorii sale o măsurară batjocoritor.

- Pot intra?

- Sigur. Natalie era roșie, și-i mulțumea Cerului că Adam plecase înainte de apariția lui Judith.

Aceasta se trânti pe un scaun în bucătărie.

- Mai ai cafea?

Natalie îi turnă într-o ceașcă.

- Pari foarte agitată, Natalie.

Natalie se așeză evitându-i privirea.

- De ce-aș fi?

- Poate pentru că dacă aș fi venit cu zece minute mai devreme m-aș fi întâlnit cu Adam Thornton pe scări.

Culoarea îi pieri brusc din obraji.

- Nu fi prostuță, Judith…

- Prostuță? Ai dreptate, așa sunt. Pentru că tot timpul în care tu îmi făceai morală, și eu te credeam pură și decentă, tu te culcai cu Adam Thornton. Chiar m-am certat cu Jason pe tema asta, pentru că eu nu credeam.

- Jason ... zise Natalie cu dezgust.

Ochii lui Judith sclipiră furioși.

- Nu e cazul să mai faci pe mironosița. Nu ești cu nimic mai bună decât noi.

- Ce vrei să spui?

- Jason mi-a spus de ce te culci cu Adam Thornton. Pentru ca să nu pierzi contractul…

- Ce-ai spus?

- Maturizează-te, Natalie, îi aruncă Judith, ridicându-se. Ești amanta lui Adam Thornton, și o faci pentru iubita ta agenție. Eu o știu, o știi și tu, și pot paria că până și el știe asta.

- Ieși, zise Natalie tremurând.

- Plec, îi răspunse Judith. Vreau doar să-ți spun că nu mai păcălești pe nimeni.

- Pleacă și să nu te mai întorci!

Nu observă când plecă Judith. Durerea o împiedica. Nu-i păsa ce crede Judith despre ea, sau Jason Dillman, dar era posibil ca și Adam să creadă așa ceva?

Prefera să moară decât să știe că Adam crede că ea i s-a dăruit doar ca să nu-l piardă ca partener de afaceri.

Capitolul 8

Știa că el poate crede asta. Era clar că asta crede. Dumnezeule, își închipuia că i se dăruise doar pentru a obține contractul pentru Fantasy Girl? Chiar dacă ea nu făcuse nici un secret din sentimentele ei pentru el.

În fond își sacrificase mândria și cedase unei amenințări cu ruinarea agenției. Era firesc ca el să creadă că și-a sacrificat și trupul.

Fericirea pe care o simțise în brațele lui în urmă cu câteva ore era doar o amintire. Pentru Adam nu fusese decât o femeie ambițioasă, capabilă de orice pentru a avea succes în afaceri. O durea gândul că pentru el ea era doar o femeie ambițioasă.

Parcurse drumul spre birou fără să știe ce face. Dee nu venise, și-și făcu singură cafeaua.

Telefonul o scoase din amorțeală. Răsturnă cafeaua încercând să ajungă la receptor. Privi cum lichidul se scurge pe masă, fără nici un gest. Dacă era Adam?

- Natalie?

Îngheță când auzi vocea bărbătească, degetele i se încleștară pe receptor.

- Da? șopti ea.

- Sunt Tom. Te-am …

- Tom? spuse ușurată, înțelegând cine e la capătul firului. Ce s-a întâmplat? Dee se simte bine?

- Nu tocmai. E în pat. Cred că nu o s-o vezi până luni.

- A văzut-o un doctor?

- Da, stai liniștită. E doar o intoxicație alimentară.

- Bine, zise Natalie. Spune-i că o îmbrățișez.

- Și pe mine, nu? râse Tom.

Natalie se simțea mai bine în urma discuției cu soțul lui Dee. Avea nevoie să audă o voce prietenoasă.

Muncă. De asta avea nevoie acum, ca să uite toate gândurile negre.

Începu cu frecatul covorului care se pătase de cafea. Așa o găsi Tracy, în genuchi, frecând cu îndârjire pata care se încăpățâna să rămână acolo.

- Deci în asta constă strălucirea unei agenții de modelling? glumi tânăra femeie.

- Cu toții trebuie să începem cu munca de jos, încercă și Natalie să glumească.

Vederea lui Tracy nu putea să-i producă decât durere, pentru că îi amintea de Adam.

- Am răsturnat cafeaua, ca o neîndemânatică ce sunt. Nu sunt în apele mele astăzi, Tracy…

O întrerupse sunetul telefonului. Pentru următoarea jumătate de oră fu ocupată. Parcă toată lumea se hotărâse să sune în același moment.

Nu era ziua potrivită pentru a se ocupa de Tracy.

- Lasă-mă pe mine, se oferi tânăra când sună din nou telefonul.

Sigură pe ea, luă receptorul și în următoarele minute Natalie o privi uimită cum se descurcă cu un client recalcitrant.

- Cum ai făcut asta? întrebă la sfârșitul convorbirii.

- Am urmat un curs de secretariat la școală, răspunse Tracy mândră. Iar să ocolesc cu blândețe un răspuns neplăcut am învățat trăind alături de Adam. Mereu suna câte o femeie nefericită, dorindu-l pe el.

Remarca lui Tracy era o glumă nevinovată, dar pentru Natalie era doar o modalitate de a-i spori suferința. În curând va fi și ea o femeie nefericită care-l va dori în viața ei.

Nu reuși să-și ascundă sentimentele, cu acel autocontrol de demult, și tânăra înțelese că făcuse o gafă.

- Hei, asta a fost cu ani în urmă. Sunt sigură că tu nu vei trece niciodată prin așa ceva.

Natalie zâmbi amar.

- Da, sunt convinsă.

Telefonul sună din nou.

- Lasă-mă pe mine, zise Tracy. Tu du-te în biroul tău. Mă pot descurca.

- O slujbă pentru o zi? o încurajă Natalie.

- Mi-ar plăcea, zise Tracy așezându-se în spatele biroului. Totul este sub control.

Natalie descoperi în următoarele ore că afirmația ei încrezătoare era cât se poate de adevărată. Tracy își făcea treaba cu multă competență. Din fericire pentru amândouă, ziua era una dintre cele mai solicitante. Natalie putu uita pentru moment de durerea care mocnea în ea, iar Tracy strălucea, mulțumită de ea însăși.

Când la prânz Tracy îi făcu legătura cu Adam, Natalie se simțea deja mai bine. Nu știa însă cum va reacționa el când va afla că sora lui este secretara ei pentru o zi.

- Cum te simți? întrebă el.

- Bine, răspunse Natalie repede.

- Cum a decurs vizita lui Tracy?

- Ăă… foarte bine.

- I-a plăcut?

- Cred că da. De ce n-o întrebi chiar tu?

- Am sunat-o acasă, dar nu răspunde…

- Adam, îl întrerupse Natalie, Tracy este încă aici. Ai vorbit deja cu ea.

- Nu, eu… Aceea era Tracy? spuse el neîncrezător. Atât de sigură pe ea…

Natalie îi explică cât putu de repede motivul pentru care nu avea secretară, și cum Tracy se oferise, și cât de bine se descurcă.

- E nemaipomenit, spuse Adam încântat.

- Da, zise Natalie, dar nu cred că putem lua prânzul împreună. Sunt foarte ocupată.

- E în regulă, zise Adam, trec să te iau diseară.

- Adam, am multe de făcut…

- Am nevoie de tine, iubito.

Se bucură de ceea ce-i spunea. Și ea avea nevoie de el. Atât cât îl mai avea.

- Natalie!

- Bine, ne vedem diseară. La șase?

- Da. Acum o să vorbesc cu sora mea.

Lui Natalie îi veni o idee.

- Adam, trebuie să vorbesc ceva cu tine despre Tracy.

- Nu poate aștepta până diseară?

- Ba da.

Natalie închise telefonul zâmbind. Cum de nu se gândise? Era atât de evident. Tracy era perfectă.

Peste câteva minute Tracy îi povesti surescitată excitată cum o felicitase Adam, și cât de mulțumit era. Natalie o ascultă zâmbind, și-i promise că e doar începutul unui șir de asemenea felicitări. Tracy nu întrebă de ce, dar își oferi serviciile și pentru a doua zi, știind că Dee oricum nu va veni.

Nevrând să-i strice bucuria Natalie nu pomeni nimic de Jason și posibilele lui reacții. Se părea că Tracy putea avea hotărârea lui Adam atunci când voia.

Tracy plecase de vreo oră, iar Natalie încă mai avea de lucru când apăru Adam. Ea îl privi cu nesaț. Ochii lui albaștri îi întoarseră privirea pasionată.

- Știu că am venit mai devreme, spuse în timp ce o devora din priviri, dar nu mai puteam aștepta.

Natalie se ridică, și se așeză în brațele lui oftând mulțumită.

- Mă bucur, îi zise.

Adam o strânse în brațe.

- Hai să mergem acasă, vrei?

- Da, răspunse ea bucuroasă, dorindu-și mai mult decât orice să facă dragoste cu el și să uite de toate.

Își dădea seama de disperarea cu care îi răspundea, pasiunea fiind dublată de dorința de-a deveni parte din el, astfel încât nimic să nu-i mai poată despărți.

- Iubito! oftă Adam, sub ploia de sărutări, cuprinzând-o.

Natalie nu avea nevoie de încurajări, înnebunind-o așteptarea momentelor de abandon sublim, care să-i unească.

Adam o strânse în brațe protector în timp ce respirația lor revenea încet la normal.

- Nu pot să cred ce se întâmplă, spuse Adam. Am treizeci și nouă de ani și am avut relații cu mai multe femei decât pot să-mi aduc aminte. Vocea îi deveni mai profundă. Și totuși, de fiecare dată cu tine e ca întâia oară.

Natalie nu spuse nimic, deși simțea același lucru.

Adam o privi.

- Totul cu tine e perfect.

Simți că-i dau lacrimile și se cuibări în brațele lui. O dată în plus știu că Adam spune adevărul. Știa că nu ar minți. Știa că nu ar minți-o, că întotdeauna va fi cinstit cu ea. Așa cum niciodată nu împovărase relația lor cu false declarații de iubire.

- Ești obosită? întrebă el, văzând că ea nu spune nimic.

- Puțin, inventă ea.

- Vrei să pregătesc eu cina?

- Știi și să gătești? îl tachină Natalie.

El se strâmbă la ea, ceea ce-l făcea să pară mai tânăr.

- Atâta vreme cât te mulțumești cu o omletă.

Natalie se forță să râdă, pentru ca el să nu vadă că e preocupată de altceva.

- Ciudat, dar numai ouă am în frigider.

Nu prea-i fusese gândul la cumpărături în ultima vreme.

- Slavă Domnului, zise Adam, și sări din pat.

Se întoarse și-i spuse.

- Îmbracă-te până nu mă răzgândesc și mă întorc în pat.

- Nu m-aș supăra, îl încurajă Natalie.

- Știu, zise el apropiindu-se și mângâindu-i obrazul. Îmi place felul în care te dăruiești. Total.

Natalie își puse cămașa lui și îl urmă în bucătărie.

- Brusc nu-mi mai e foame de mâncare, zise el când o văzu.

Ea se așeză, și-i spuse zâmbind:

- Mie, da. Trebuie să ne păstrăm puterile pentru mai târziu.

- Exact asta vom face, spuse Adam așezandu-i în față o farfurie.

- Putem vorbi despre Tracy? întrebă Natalie.

Adam se încruntă.

- Dacă trebuie...

- Trebuie. Cred că am găsit slujba perfectă pentru ea.

Adam ridică din sprâncene.

- Ca secretară? Credeam că Dee…

- Nu ca secretară. Deși este suficient de competentă să fie secretară dacă își dorește asta. Nu, mă gândeam la ceva mai strălucitor.

- Să fie model?

- Da, zise Natalie ușor, așteptând o reacție din partea lui.

Dar Adam continuă:

- Nu are nici un fel de pregătire în domeniu…

- Tracy este perfectă ca să fie imaginea ta pentru linia Fantasy Girl, spuse ea pe nerăsuflate, urmărind cum uimirea își face loc în privirea lui. E perfectă, Adam, e de o frumusețe naturală, femeie și copil totodată. N-am mai văzut pe nimeni ca ea, adăugă Natalie, simțind că el este pe cale de a accepta ideea.

Natalie chiar credea că Tracy este cea mai indicată figură pentru Fantasy Girl.

- Tracy, spuse Adam gânditor.

- Adam, gândește-te la ea ca la o femeie, nu ca la sora ta. Nu știu dacă o asemenea carieră ți se pare potrivită pentru sora ta, dar din punctul meu de vedere, nimeni nu ar fi mai potrivit pentru această slujbă.

- Recunosc că nici nu mi-ar fi trecut prin cap s-o văd ca Fantasy Girl.

- Dar acum ce crezi?

- Cred că ar fi potrivită.

Adam o privi și zâmbi.

- Mica mea femeie de afaceri. Tocmai ai rezolvat două probleme dintr-o lovitură.

„Trei" gândi Natalie. Dacă îi găsea un model pentru Fantasy Girl, care să nu aibă nimic de-a face cu agenția ei, poate că el va înțelege că i se dăruise din dragoste și nu din ambiție. Era doar un firicel de speranță, dar suficient pentru ea. Acum își putea permite să creadă că poate până la urmă nu îl va pierde.

Natalie plecă cu mașina ei în dimineața următoare, pentru că trebuia să ajungă la o întâlnire cu un client.

Trecu mai întâi pe la birou.

- Crezi că te poți descurca până vin eu? o întrebă pe Tracy după ce îi povesti despre întâlnirea de afaceri care avea loc la sediul firmei clientului.

- Din partea mea poți lipsi cât ai nevoie, zise Tracy. Mă descurc.

- Dee va fi șocată să vadă cât de bine te-ai descurcat în lipsa ei, îi zise Natalie încurajator.

Tracy zâmbi timid.

- Nu cred că trebuie să se îngrijoreze din cauza mea. Nu-i un lucru pe care să vreau să-l fac tot timpul.

- Nu-ți place?

- Foarte mult.

- Și te-ai mai gândit la posibilitatea de a avea o carieră?

Tracy dădu din cap.

- Mă gândesc de mult la asta, dar Jason nu ar fi de acord.

- N-aș vrea să intervin între voi, spuse Natalie. Dar el este plecat la lucru toată ziua. Ai putea și tu să faci ceva.

- Mă gândesc la asta.

- Gândește-te mai bine, zise Natalie. Mai vorbim când mă întorc.

Întâlnirea dură mai mult decât se așteptase. Se îngrijoră însă când descoperi că nu era nimeni la birou. Era trecut de douăsprezece și jumătate, dar era sigură că Tracy n-ar fi plecat la masă fără să o aștepte.

De îndată ce intră în biroul ei înțelese motivul pentru care Tracy nu era. Judith stătea într-un fotoliu. Părea plictisită.

Natalie trânti ușa.

- Ce cauți aici?

Judith se intoarse cu o mișcare studiată spre ea.

- Frumos mod de-a vorbi cu sora ta mai mică. Mama și tata vor fi șocați.

- Nu vorbim despre mama și tata acum, sări Natalie.

- Nu?

- Nu. Unde este Tracy? întrebă din ce în ce mai îngrijorată.

- A plecat, zise Judith cu răceală.

- Unde?

Sora ei ridică din umeri.

- Acasă. La prieteni. De unde să știu eu?

- Sunt sigură că știi.

Se aplecă peste sora ei în scaun.

- Ce i-ai spus? Ce-ai putut să-i spui ca să o faci să plece?

- Natalie...

- Spune-mi imediat!

- Bine, zise Judith și se ridică. I-am spus adevărul. ADEVĂRUL!

- Adică?

- Că Jason este împreună cu mine de câteva luni, că mă iubește pe mine și nu pe ea.

Natalie simți că leșină.

- I-ai spus asta?

- Da. Era timpul să afle. Era timpul ca farsa asta să se termine. Vreau ca Jason să fie doar al meu.

- Unde e Tracy? întrebă Natalie, neinteresând-o acum ce-și dorea Judith.

Judith clătină din cap, mușcându-și buzele.

- A plecat.

- A spus unde se duce? întrebă Natalie impacientată.

- Nu. Uite, nu vreau…

- Puțin îmi pasă ce vrei tu, îi spuse Natalie dezgustată, ești doar o cățea egoistă și meriți toată nefericirea de care o să ai parte. Dar Tracy nu merită așa ceva. Dacă a făcut vreo prostie…

- Prostie? întrebă Judith ca un ecou, uimită. Vrei să spui… sinucidere?!

- E posibil, zise Natalie. Tocmai i-ai spus că soțul ei nu o iubește. Dacă i se întâmplă ceva lui Tracy, Adam Thornton o să-ți vrea capul.

Și pe-al ei! Doamne, unde o fi Tracy?

Capitolul 9

Pentru o clipă lui Judith nu-i veni să creadă. Își reveni însă repede.

- Ești isterică, îi spuse lui Natalie.

- E evident că nu-l cunoști pe Adam Thornton!

- Evident nu atât de bine ca tine, punctă Judith, bucurându-se când văzu obrajii roșii ai lui Natalie. Și nici nu-mi doresc să-l cunosc, continuă ea. E genul care-ți vrea și sufletul. Nu la represaliile lui mă referem, de care nu mă îndoiesc, când ți-am spus că ești isterică. Vorbeam de Tracy Dillman. Femeia asta are mai multă stăpânire de sine decât crezi tu… și ceilalți.

Natalie se încruntă.

- Vrei să spui că Jason nu voia ca soția lui să afle de această aventură?

- Nu încă, spuse Judith nesigură. Dar m-am săturat să tot aștept. Și să nu-mi spui încă o dată că sunt o cățea egoistă, spuse cu voce obosită. Știu cu exactitate ce sunt și ce vreau.

Natalie nu-și putu stăpâni o strâmbătură de dezgust.

- Ei bine, îl ai pe Jason acum.

- Da, zâmbi Judith, satisfăcută.

- Asta dacă nu îl iartă Tracy… din nou.

Lui Judith îi pieri zâmbetul.

- Din nou?

- Ea știe de aventurile lui din trecut, exageră Natalie, și l-a iertat de fiecare dată.

Cu buzele vinete de furie, Judith se îndreptă spre ușă.

- Nu și de data asta. Te asigur!

De îndată ce Judith ieși, Natalie lăsă în scaunul din spatele biroului. Se întreba unde ar putea fi Tracy. După ce Judith îi dăduse o asemenea lovitură, și într-o asemenea manieră, Tracy putea fi oriunde.

Câteva minute căzu pradă propriei sale suferințe, gândindu-se că Adam va întrerupe orice relație cu ea acum. Indirect ea era vinovată de suferința surorii lui.

Săraca Tracy… Nu merita ceea ce i se întâmpla, și nu era vina ei că era atât de îndrăgostită de un ticălos. Se înfurie din nou la gândul că Judith îi distrusese fericirea, chiar dacă era o fericire construită pe refuzul de a vedea adevărul.

- S-a întâmplat ceva, iubito?

Sări de pe scaun, pălind la vederea lui Adam.

- Adam, șopti Natalie tremurând.

Adam se încruntă îngrijorat și se apropie.

- Ce s-a întâmplat?

Natalie își umezi buzele nervoasă, sigură că Adam ar omorî-o pe loc dacă i-ar spune adevărul.

- Ce s-a întâmplat, iubito?

Mâna ei porni singură. Îi mângâie încet trăsăturile feței, memorând fiecare parte. Doamne, ce mult îl iubea! Ochii i se umplură de lacrimi.

Adam o apucă de brațe și o scutură.

- Pentru numele lui Dumnezeu, vorbește cu mine! strigă el. Ce s-a întâmplat?

- Ia-mă în brațe, Adam.

Adam o cuprinse în brațe. După câteva clipe o îndepărtă cu blândețe și-i spuse.

- Toată dimineața am simțit că o parte din mine lipsește. Acum știu care parte.

- Știi? întrebă ea cu glas stins.

- Partea mea cea mai bună, spuse Adam tandru.

Zâmbetul tremura pe fața ei.

- Asta înseamnă că ți-am lipsit?

- Tot timpul, spuse el și o luă din nou în brațe. Ești la fel de importantă ca bătăile inimii. Acum aș muri dacă m-ai părăsi.

Niciodată nu-i mai spusese asemenea lucruri. Aproape că-i spunea că o iubește. Dar spusese acum. Asta însemna că este importantă pentru el în acest moment, dar că nu știe ce va simți pentru ea mai târziu, peste o lună, peste câteva zile… Vorbele lui erau determinate de dorința pentru corpul ei. Mai târziu, când se va plictisi…

- Natalie, nu mă crezi? întrebă el, văzând că nu-i răspunde.

- Ba da. Și eu simt la fel, de asta mi-au dat lacrimile. Dar de ce ai venit, Adam? Credeam că ne întâlnim diseară.

Avea nevoie de timp să o găsească pe Tracy, s-o ajute cum putea, și de asta trebuia să scape de Adam fără să-i trezească suspiciunile.

Adam o tachină.

- Nu voiai să mă vezi?

- Ba da.

- De fapt am venit s-o văd pe Tracy. Nu că nu mi-ar face plăcere să te strâng în brațe.

- Tracy? repetă ea, simțind că se sufocă.

Adam păru că nu observă.

- Unde e? A plecat deja la masă?

- Ă… da, spuse Natalie repede. A spus ceva și despre cumpărături.

Adam zâmbi indulgent.

- Nu mă surprinde. Voiam s-o invit la prânz și să-i spun de Fantasy Girl. Nu vrei să iei tu masa cu mine?

- Nu pot, spuse Natalie retrăgându-se din brațele lui. Nu pot să las biroul gol.

- Închide, spuse el tentant, doar pentru vreo două ore.

Natalie ar fi vrut să spună da, își dorea să fie cu el, dar gândul la Tracy o înghețа. Trebuia s-o găsească.

- Nu pot, iubitule, spuse drăgăstos, văzând că el se încruntă. Cineva trebuie să fie aici, și în plus am foarte mult de lucru.

Adam o sărută.

- Mica mea femeie de afaceri. Te las să lucrezi atunci, n-aș vrea să mă acuzi că te împiedic să muncești, glumi el.

De îndată ce Adam plecă, Natalie sună acasă la Tracy. Menajera o asigură că doamna Dillman nu este acasă. Nu-i rămânea decât să-l sune pe Jason.

Oare Tracy se dusese să-i confirme dacă Judith spusese adevărul? Asta ar fi făcut ea într-o asemenea situație. Dar Jason nu era la birou. Disperată, încercă încă o dată acasă la Tracy.

- Doamna Dillman tocmai a intrat, spuse menajera. Dar nu dorește să vorbească cu nimeni.

Natalie respiră ușurată. Îi ceru femeii s-o anunțe pe Tracy că va veni să o vadă. Și pentru prima dată de când avea agenția, închise în timpul zilei.

Când ajunse, văzu mașina lui Adam parcată în fața casei. Simți că inima i se oprește în loc. Trebuia însă să intre și să se asigure că Tracy este bine.

Menajera părea foarte agitată când îi deschise. În timp ce înainta de-a lungul holului, auzi o ușă trântindu-se. Se întoarse știind ce va urma.

Adam o privea cu răceală.

- Eu...

- Înainte de a spune ceva, zise el răspicat, lasă-mă să-ți spun că implicarea ta în toată povestea asta mă umple de dezgust.

Natalie păli, ochii ei părând mai mari din pricina palorii.

- Implicarea mea? Adam, te rog..

- Te rog! repetă el disprețuitor. Te rog? Îndrăznești să mă rogi după tot ce sora ta i-a făcut lui Tracy?

Natalie se clătină sub privirea lui disprețuitoare.

- Dar eu...

- Am fost la tine la birou, te-am ținut în brațe, și în tot timpul ăsta tu știai prin ce șoc a trecut Tracy și totuși nu ai spus nimic. M-ai mințit, mi-ai spus că este la cumpărături. Așa cum m-ai mințit de la început. Știai că nu vreau să mă culc cu tine până când nu clarific problema lui Tracy. Dar tu nu puteai aștepta, nu? Oh, nu... trebuia să mă seduci până în momentul când

Jason se despărțea de Tracy. Ochii lui erau plini de dezgust. Nu ești cu nimic mai bună decât sora ta.

Natalie reacționă ca și cum ar fi lovit-o.

- Adam, nu...

- Ce sperai să obții culcându-te cu mine? Credeai că atunci când sora ta o va face țăndări pe Tracy eu voi fi atât de captivat de tine și de corpul tău încât să nu-mi pese?

Îngheță sub duritatea acuzațiilor.

- Adam!

- Pentru că nu sunt, continuă el, fără s-o lase să spună ceva. M-am bucurat de timpul pe care l-am petrecut cu tine, dar nici o femeie nu va fi vreodată mai importantă pentru mine decât fericirea surorii mele. M-ai mințit și m-ai înșelat, și n-am să uit prea curând asta, spuse el cu răceală.

Mâinile ei se uniră a implorare.

- Nu aveam nici cea mai vagă idee de intenția lui Judith de a vorbi cu Tracy.

- Nu? Adam ridică o sprânceană, în semn de neîncredere. Din câte am înțeles de la Tracy, sora ta știa că ea va fi la agenție. S-a dus acolo știind ce are de făcut.

Natalie tremura puternic.

- Nu i-am spus lui Judith că Tracy este la agenție!

- Nu?

- Nu! Când aș fi putut s-o fac? Am fost cu tine tot timpul.

- Da. Dar nu ai obținut nimic. Ai fost de acord să mă ajuți în ceea ce o privește pe Tracy, de dragul agenției, și te-ai culcat cu mine din același motiv.

- Nu! spuse Natalie dându-se un pas înapoi. Cele mai rele temeri ale ei deveniseră realitate.

- O, ba da… te ghidezi după aceleași principii ca și sora ta. Dacă celelalte mijloace dau greș, îți folosești corpul.

Natalie nu realiză că se mișcă, mâna ei fiind mai rapidă decât puterea ei din acel moment de a conștientiza. Își dădu seama de ce a făcut doar în momentul în care văzu urmele degetelor ei pe obrazul lui. Furia își făcu loc în ochii lui albaștri, și cu o răceală calculată, Adam o plesni peste față. Natalie închise ochii în momentul impactului, fără să simtă durerea. Disprețul lui Adam era cu mult mai greu de suportat.

Deschise ochii, goi acum de orice urmă de viață, și văzu durerea care apăruse pe chipul lui Adam. Știa că deși nu o iubea, o plăcuse și o dorise.

- Vreau s-o văd pe Tracy, spuse Natalie.

- Niciodată, îi răspunse el.

- Trebuie să-i explic..

- Îi voi explica eu tot, urlă el.

Natalie roși.

- Vei fi părtinitor.

- Poți să pariezi! Te-am subestimat, Natalie, am crezut că ești doar o femeie rece de afaceri și o amantă pasionată. Dar am greșit. Ești o amantă rece și calculată.

- Cum poți? spuse ea șocată. Cum poți măcar gândi așa ceva?

- Fac mai mult decât să gândesc.

- Și nu mă lași s-o văd pe Tracy?

- Nu!

Violența răspunsului o duru ca o lovitură fizică.

- Măcar spune-mi dacă este bine.

- Tu ai fi?

- Nu, admise ea tremurând.

- Nici Tracy. Șapte ani l-a iubit și a avut încredere în el. Tracy este în camera ei și plânge. Ar fi trebuit să prevăd ce se va întâmpla când Judith m-a amenințat, dar eram mult prea preocupat de tine.

- Adică ai plănuit de la început relația noastră? întrebă ea neîncrezătoare.

- Doar nu credeai că ideea ți-a aparținut în totalitate.

- Eu...

- Dorința pe care o simțeam pentru tine m-a făcut să-ți subestimez sora, și în ultima săptămână am fost incapabil să mă gândesc la altceva decât la tine.

Natalie știa cât de mult îl costă să admită asta, și în ciuda tuturor acuzațiilor și lucrurilor spuse, expresia ei se îndulci.

- Adam, iubitule…

El se feri, respingându-i mâna.

- Dar acum mi-a trecut. Tracy este cel mai important lucru pentru mine.

- Dar este importantă și pentru mine. Adam, nu am știut ce să fac când am aflat ce făcuse Judith. Îl privi implorându-l. Apoi ai venit tu, și…

- Și te-ai hotărât să mă minți, continuă el cu răceală. Tracy mă aștepta la birou, în pragul unei crize de nervi. Poți să-i spui surorii tale că e terminată. Tracy încă îl mai vrea pe ticălos, și de data asta o să mă asigur că n-o să mai calce strâmb. Nici măcar n-o să respire fără permisiunea mea.

Natalie își umezi nervoasă buzele. Știa că Adam nu exagerează. Judith ieșise din viața lui Jason pentru totdeauna.

- Și noi? întrebă ea.

- Noi? Nu a existat vreodată un noi, Natalie. Am crezut că poate va fi ceva pentru scurt timp, dar orice nebun se poate amăgi când își dorește ceva suficient de mult. Și eu te-am dorit. Ți-am dorit trupul atât de mult, încât aș fi fost capabil de orice pentru a-l avea.

- Și acum că l-ai avut, nu-l mai dorești, zise ea cu amărăciune.

- Exact, spuse el răspicat. Acum nu-l mai doresc.

- Atunci ar fi mai bine să plec, spuse Natalie încet, simțind că i se face rău.

- Da.

- Transmite-i lui Tracy dragostea mea și spune-i că-mi pare rău.

- Chiar îți pare? o luă el în derâdere, cu duritate.

- Cum poți să te îndoiești? întrebă ea șocată.

- Mă îndoiesc de multe în ceea ce te privește, ba chiar și de sănătatea mea mentală. Am fost orbit.

- Atunci, ne spunem adio? întrebă Natalie.

Ochii ei păreau imenși pe chipul palid.

- Da.

Brusc, Adam o trase spre el și o sărută cu furie, un sărut mai disprețuitor decât cuvintele. Apoi o împinse cu brutalitate.

- Adio, Natalie, sper să nu te mai văd niciodată.

Ea se clătină ca și cum ar fi lovit-o din nou, și se îndepărtă împleticindu-se spre ușă. Fără să se mai întoarcă spre el, îi spuse sugrumată de lacrimi:

- Transmite-i lui Tracy mesajul meu.

Dar el nu-i mai răspunse.

Cu tăcerea ultimelor clipe în minte, ea se îndreptă spre casă. Și în această tăcere își petrecu toată după amiaza.

Reflexele o ajutară să facă lucrurile obișnuite: să lucreze puțin, să-și gătească ceva pentru cină, și chiar să mai schimbe programele la televizor, cu care își petrecu seara. În tot acest timp nu-și permise nici măcar pentru o clipă să se gândească la Adam. Îi era teamă că dacă va claca, nu-și va mai putea reveni. Mintea ei era amorțită și voia să rămână în această stare cât mai mult posibil. Își alungă recentele amintiri care, fie că voia sau nu, pluteau prin apartament. Adam plecase de dimineață de acolo, și ea trebuia să pretindă că trecuse foarte mult timp. Suficient ca să-l uite.

Când soneria de la intrare sună, ea se ridică în capul oaselor, împietrind așa. Oare era Adam? Venise ca s-o facă să sufere și mai mult? Știa că n-ar mai rezista încă unui șuvoi de acuze.

Dar dacă era el, nu-i va fi prea ușor să scape. Soneria suna întruna.

Palidă, deschise. În ușă stătea un chip la fel de palid, atâta doar că era palid de furie.

- Unde e? întrebă Jason, împingând-o ca să poată intra. E aici? continuă, în timp ce trecea dintr-o cameră într-alta, căutând.

Natalie îl urmă, privindu-l uimită cum caută în fiecare cameră.

- Tracy?

- Nu, nu Tracy, țipă el, Judith, e aici?

Ea ridică din umeri.

- Vezi și singur că nu-i aici.

- Da, oftă el nerăbdător. Ai idee unde-ar putea fi?

- Acasă la ea, presupun.

- Am fost deja acolo, spuse Jason furios. A fost primul loc unde am căutat-o. Nu-i acolo și s-ar părea că nu a fost toată noaptea.

Natalie se încruntă.

- De unde știi?

- Am o cheie.

- A, da, zise ea roșind. Ei bine, nu-i aici.

- Dar e sora ta, trebuie să știi unde ar putea fi.

- Tu ești amantul ei, știi unde e? spuse ea, supărată.

O apucă de braț, scuturând-o cu violență, în timp ce o privea de sus.

- N-o face pe deșteapta cu mine, Natalie. Nu am timp de pierdut. Am reușit să mă strecor o clipă din casă cât timp doarme Tracy și Adam s-a dus să se schimbe. Dacă nu sunt acasă când se întoarce el…

- Te omoară, continuă ea sec.

- Asta dacă am noroc! Așa că spune-mi, unde e Judith?

- Nu am nici cea mai vagă idee, spuse ea cu sinceritate. Credeam că e acasă.

- Ți-am spus că nu e!

- Atunci nu știu unde e! sări ea, exasperată. Și e puțin probabil să vină aici.

- Te-ai jucat iar de-a puritana soră mai mare? întrebă el, zgâlțâind-o.

- Ia-ți mâinile de pe mine! îi ordonă calmă.

Jason îi dădu imediat drumul, și începu să murmure ca pentru sine:

- Știam că nu trebuie să mă încurc cu ea, știam că-mi va provoca necazuri.

- Atunci de ce ai făcut-o?

- Pentru că nu pot să trăiesc fără ea. Sunt obsedat de ea!

- Și soția ta?

- O iubesc.

- Ai un fel ciudat de-a o demonstra, zise Natalie.

- Vezi-ți de treburile tale!

- E și treaba mea. Din cauza ta și a lui Judith, a devenit și treaba mea.

- Și Adam? o tachină el obraznic. A devenit și el treaba ta?

Ea roși.

- Relația mea cu Adam nu te privește.

- Vrei să spui că mai există o relație? întrebă el batjocoritor. Vorbele lui Adam pot tăia ca un cuțit, atunci când vrea.

- Ai simțit-o pe propria ta piele?

- Da. Și cred că și tu!

- De ce vrei să o vezi pe Judith? schimbă ea subiectul.

- Tu de ce crezi?

Natalie dădu din cap.

- N-am idee!

- Nebuna aproape că mi-a ruinat viața.

- Vei rămâne cu Tracy, atunci?

- Nu și dacă Judith îmi poate asigura confortul cu care sunt obișnuit. Și nu poate.

Natalie se bucură pentru Tracy, dar îi fu milă de sora ei. Jason se dovedise a fi egoistul care ea proorocise că va fi. Niciodată nu intenționase să-și părăsească soția pentru Judith, mai ales că aceasta era pentru el și mijloc de menținere a unui standard de viață.

Jason zâmbi, un zâmbet lipsit de umor.

- Nu fi atât de șocată, Natalie. Nu ești mai bună decât mine. Săracul Adam! Ce lovitură pentru orgoliul lui să descopere că nu ești decât o altă oportunistă. Cred că te urăște pentru asta!

Cu fiecare cuvânt al lui ea devenea mai palidă. Dar își păstră demnitatea.

- Vrei, te rog, să pleci acum?

- Fii liniștită, plec. Dacă o vezi pe Judith…

- O să-i spun că o cauți.

- Poți să-i spui chiar mai mult. Spune-i să stea departe de mine pe viitor, spune-i că totul s-a terminat între noi!

Natalie îl privi dezgustată.

- Nu voi face eu partea murdară.

- Bine, nu te osteni. O să-i spun chiar eu, zise el, și ieși trântind ușa.

Unde era Judith? Nu era stilul ei să dispară fără o vorbă.

Când auzi iar sunetul soneriei, speră că e Judith. Avea destule pe cap, nu trebuia să se mai îngrijoreze și cu dispariția surorii sale.

Deschise și oftă mulțumită. Era Judith, arătând la fel de stăpână pe sine ca întotdeauna.

- Arăți terIbil, Natalie, spuse critic. Doar n-o să te lași afectată de toate astea?

- Astea? întrebă Natalie uimită, neînțelegând atitudinea surorii ei.

- Toată afacerea cu Tracy.

- „Afacerea" e aventura ta cu soțul ei.

- Da, da… Tocmai de asta am dormit la niște prieteni, ca să-i las timp lui Jason să se calmeze. S-a supărat foarte tare ieri pentru că am pus capăt farsei.

- Am noutăți pentru tine, zise Natalie, e încă supărat.

- De unde știi? întrebă sora ei imediat. L-ai văzut?

- Tocmai a plecat.

- Și e încă supărat? Slavă Cerului că nu l-am întâlnit.

Natalie se apropie de ea și o privi cu blândețe.

- N-ai câștigat nimic, Judith, îi spuse încet.

- Ce vrei să spui?

- Rămâne cu Tracy.

- Nu! aproape strigă Judith.

- Ba da. Mi-a spus chiar el.

Ochii lui Judith sclipiră îndârjiți.

- Mai vedem noi! Jason nu știe ce e bine pentru el.

- Și tu știi? întrebă Natalie.

- Da, zise sora ei sigură. EU!

- Judith, dă-i drumul. Nu e al tău și nici nu va fi. Adam este un om puternic..

- A, da, amantul tău!

- Nu mai e, murmură Natalie.

- În cele din urmă n-a putut suporta că-mi ești soră, nu? E un tâmpit.

- Judith!

- Dumnezeule! exclamă sora ei când văzu cât de palidă e. Tu ești îndrăgostită de el!

Natalie roși, dar o privi în ochi și zise cu onestitate.

- Și de ce nu? Dacă tu poți iubi un bărbat ca Jason Dillman, eu de ce n-aș putea iubi un bărbat cinstit ca Adam Thornton.

- Alegerea ta, te privește. Oricum puterea lui Adam nu mă sperie. Jason nu a fost niciodată sub papucul lui și nici nu va răbda să fie. Iar eu o să-l aștept.

- Credeam că tocmai pentru că erai sătulă să tot aștepți ai provocat tot scandalul, îi aminti Natalie cu amărăciune.

Era evident că sora ei chiar îl iubea pe Jason, cu toate defectele lui. Din nefericire pentru ea, un final fericit nu era posibil.

- Apropo, adăugă Judith cu indiferență, i-am sunat pe-ai noștri părinți astă-noapte și le-am spus totul.

- Dumnezeule! exclamă Natalie.

-Da, zâmbi sora ei.

- Ce… ce au spus?

- S-au purtat minunat, au fost foarte înțelegători. Fruntea sus, Natalie, poate după ce se va calma, Adam va înțelege cât de prost a fost.

Natalie căzu într-un fotoliu după ce sora ei plecă. Era șocată de sângele rece al surorii sale. O parte din ea se îndoia totuși că Judith le spusese tot adevărul părinților.

- Pot intra? auzi o voce timidă. Ușa era deschisă.

- Tracy! exclamă Natalie, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Din pricina palorii frumusețea tinerei femei

sporea sentimentul de fragilitate care plutea de obicei în preajma ei. Brusc Natalie își dădu seama că sora ei tocmai ieșise.

- O, Doamne, Judith…

- V-am auzit vorbind și am așteptat până când a plecat, spuse Tracy, privind în pământ.

Natalie tremura.

- Ai auzit ce-am vorbit?

- Da, aprobă Tracy, dând din cap. Am auzit tot ce-ați spus despre Jason.

Natalie își umezi nervoasă buzele și se ridică în picioare.

- Judith nu vorbea serios. Vrea doar să provoace necazuri. Și Jason n-o să te părăsească niciodată.

- Nu?

- Nu, zise Natalie sigură, pentru că era convinsă că de acum încolo Adam va avea lucrurile sub control.

- Sper că te înșeli, Natalie. Dumnezeule, sper că te înșeli!

Natalie clipi, nemaiînțelegând nimic.

- Da?

- Da, spuse Tracy epuizată. Dacă trebuie să mai trăiesc o zi cu Jason, sunt sigură că-mi pierd mințile.

Capitolul 10

Natalie păli, privind-o consternată.

- Tracy?!...

- Pot să iau loc? întrebă cealaltă femeie, tremurând.

- Sigur că da. O să închid ușa. Se îndreptă spre ușă, și apoi așteptă un pic, lăsându-i timp lui Tracy să-și revină.

Tracy părea foarte hotărâtă, când Natalie se întoarse.

- Am vorbit serios, Natalie, nu suport să mai trăiesc nici măcar o oră cu Jason.

Natalie o privea și nu știa ce să spună.

- Adam crede că ar trebui să continuu să trăiesc cu el…

- Adam crede asta? întrebă Natalie. Știa că dacă ar fi fost după Adam, Jason ar fi părăsit de mult țara.

- Da, confirmă Tracy. A trebuit să aștept să plece ca să pot pleca și eu.

Săracul Adam, se părea că întreaga familie Dillman dezertase în momentul în care el se întorsese cu spatele.

- Sunt sigură că te înșeli în ceea ce-l privește pe Adam, zise ea blând. El nu vrea decât ca tu să fii fericită.

- Cu Jason? Cum ar putea o femeie să fie fericită cu el? E crud și egoist, și eu… eu îl urăsc! sfârși Tracy, și își îngropă fața în mâini.

După câteva momente continuă.

- Am încercat, Natalie, am încercat din răsputeri. Dar nu mai pot suporta. Dacă Adam mă va obliga să mă întorc la el, cred că voi muri.

- N-o să facă asta, zise Natalie. Dacă tu nu vrei, n-o să-ți ceară asta. El nu vrea decât ce vrei tu, Tracy.

- Dar ieri a spus că-l va face pe Jason să rămână cu mine.

- Numai pentru că crede că asta îți dorești tu.

Tracy scutură capul cu putere.

- Nu. Niciodată!

Natalie se așeză lângă ea și o încurajă să vorbească, să se descarce. Era clar că nu mai vorbise cu cineva despre căsnicia ei. Se dovedi că în pofida eforturilor lui Adam, ea știuse întotdeauna de aventurile lui Jason, și că ultima, cu Judith, nu era o surpriză.

- Sora mea e o cățea, zise Natalie.

- Nu fi prea dură cu ea. Jason poate fi cu adevărat fermecător atunci când vrea.

- De ce nu l-ai părăsit mai de mult? întrebă Natalie. Era întrebarea care-i stătuse pe buze de la început.

Tânăra femeie ridică din umeri, oftând.

- L-am înfruntat pe Adam ca să mă pot căsători. El a avut întotdeauna grijă de mine de când au murit părinții noștri. N-am realizat că pe Jason îl atrăgeau de fapt banii mei.

- Ar trebui să ai mai multă încredere în frumusețea ta.

- Nu, Jason a avut dintotdeauna gusturi costisitoare, și fiind soțul meu și le-a putut permite.

- Încă nu mi-ai spus de ce nu l-ai părăsit mai devreme.

- Adam.

- Adam?

- Nu puteam să-l dezamăgesc. O făcusem deja când m-am măritat cu Jason, dacă mai și divorțam, l-aș fi rănit prea tare.

- Draga mea, nu-i adevărat.

- Ba da, zise încet Tracy. Mi-am dat silința dar acum nu mai pot. Crezi că aș putea rămâne la tine?

Natalie nu ezită.

- Mă bucur că ai venit la mine, zise mângâind-o pe Tracy. Am încercat să te văd seara trecută.

- Mi-a spus Adam. De asta am avut curaj să vin. Măcar pentru câteva zile, Natalie. Sunt atât de obosită.

- Atunci trebuie să dormi. Mai vorbim când te trezești.

- Mulțumesc, zise Tracy recunoscătoare. Nu aveam pe nimeni altcineva. Ești atât de bună cu mine.

Natalie o privi cum se întinde și adoarme pe dată. Închise ușa ușor.

Săraca Tracy, cât de mut suferise. Se hotărî să-l sune pe Adam.

- Adam, poți veni la mine?

- Natalie? întrebă el.

- Da.

- Nu am timp să vorbesc cu tine acum. Tracy a dispărut.

- Nu, e aici, zise ea încet.

- Acolo? întrebă el neîncrezător.

- Da, știi...

Dar la celălalt telefon nu mai era nimeni.

Peste câteva minute el era la ușă. Natalie îl aștepta în fața ușii, ca să n-o trezească pe Tracy cu soneria.

Arăta obosit, mai dărâmat decât Tracy. Ar fi vrut să-i mângâie chipul, dar știa că el n-ar accepta un asemenea gest de tandrețe.

Privirea lui se îndreptă spre ea, o privire de gheață, plină de dezgust.

- Ai spus că Tracy e aici, zise acuzator.

- Este. Doarme acum. Nu, Adam! îi ordonă cu duritate când văzu că se îndreaptă spre dormitor. Nu o deranja acum. Are nevoie de odihnă.

- Aici?

Ea roși când auzi disprețul din vocea lui.

- A venit aici pentru că avea nevoie să vorbească cu cineva.

- Cu tine?

- Da, cu mine, se înfurie Natalie. Îmi pare rău că ești obligat să mă vezi, îi aminti cu amărăciune propriile cuvinte. Sora ta nu mă acuză de nimic. De fapt, ea…

- Da? întrebă el, văzând că se oprește.

Natalie îi ocoli privirea pătrunzătoare.

- O să-ți spună chiar ea.

- Ce? zise el apucând-o brutal de braț.

Ea îi înfruntă privirea.

- Nu pot.

- De ce?

- Pentru că nu e problema mea. Își umezi buzele și continuă. Ascult-o, Adam.

- Asta ce vrea să însemne? strigă el. Întotdeauna o ascult.

- Nu fi atât de sensibil, Adam. Nu am vrut să te critic. Dar între voi e o lipsă de comunicare. Cumva, lucrurile s-au încurcat.

- Cum?

- Va trebui să aștepți să se trezească Tracy.

- Și asta când va fi?

- După cât de obosită era, nu prea curând. Peste câteva ore.

Adam își dădu drumul într-un scaun.

- Și tu pari la fel de obosit. Dacă vrei poți dormi pe canapea.

El ridică ochii.

- De ce faci asta?

Ea zâmbi trist.

- Că sunt hotel pentru familia ta?

- Da.

- Am fost recepționeră într-o reclamă, când eram mai tânără. Sau poate că-mi place să mă pedepsesc.

- Așa și trebuie!

Natalie îi întoarse spatele. Ce rost mai avea discuția asta? Orice discuție între ei doi.

Adam se întinse, și la fel ca sora lui, adormi rapid. Natalie se așeză pe un scaun, și îl privi vreme îndelugată. Îi memora fiecare trăsătură. Știa că e ultima dată când o poate face.

Peste o oră el se trezi și-i ceru un whisky. O urmă în bucătărie.

- Natalie, cred că trebuie să vorbim.

- Ai spus deja tot ce aveai de spus.

- Eu, da, dar nu ți-am dat voie să spui nimic. Cred că e posibil să fi greșit.

- Crezi? zise ea tristă.

- Nu știu ce să spun…

- Adam!

Amândoi s-au întors la auzul micului țipăt. Palidă, Tracy stătea și îi privea împietrită. După ce îi aruncă o privire acuzatoare lui Natalie, fugi în dormitor.

- Du-te să vorbești cu ea, îl încurajă Natalie. Ai răbdare, și las-o pe ea să vorbească.

Adam o privi mut și se îndreptă spre dormitor.

Când se întoarse era alb ca varul. Fără să-l întrebe nimic, Natalie îi întinse o ceașcă de cafea.

El o luă tremurând, și nu observă când ea îi turnă o cantitate serioasă de whisky în cafea.

- Nu aveam nici cea mai vagă idee, murmură el. Nu pot să cred. Șapte ani!

Durerea îl tortura. O privi năucit pe Natalie.

- Nu va mai trebui să-l vadă pe Jason vreodată în viață. O voi duce la o mătușă în provincie până când se termină totul.

Tracy intră în bucătărie. Fără un cuvânt o îmbrățișă pe Natalie. Adam se întoarse cu spatele. Apoi plecară.

Rămasă singură, Natalie se gândi că relația lor, a ei și a lui Adam, avusese tot atâția sorți de izbândă ca și căsnicia lui Tracy. Era nevoie de mai mult. Era nevoie de dragoste.

Era trecut de zece seara când auzi soneria. Deschise sperând să fie el, și așteptându-se de fapt la o vizită neplăcută, a lui Jason.

Adam stătea în ușă și părea foarte încurcat. Îl invită înăuntru cu un gest.

- Cum se simte Tracy? întrebă de îndată ce luară loc, la distanță unul de celălalt.

- Ciudat, dar e foarte liniștită. Va dura ceva timp până când își va reveni după căsătoria cu Jason, dar cred că o va face în cele din urmă.

- Sunt sigură, îl încurajă Natalie.

- Am fost să-l văd pe Jason. Mi-a făcut o plăcere nebună să-i spun ce simte Tracy pentru el în realitate.

- Și?

- E absolut șocat. Era sigur că-l iubește. Ca și mine, adăugă cu durere.

- Crezi că se va întoarce la Judith acum?

- N-are decât, îi scăpă lui Adam. Te deranjează? Într-un fel sunt făcuți unul pentru celălalt.

- Ai dreptate, oftă Natalie. Se merită unul pe celălalt.

- Și noi? Noi ne merităm unul pe celălalt?

Natalie se ridică și se întoarse cu spatele. Adam veni lângă ea și o cuprinse în brațe.

- Te rog, nu-mi întoarce spatele. Niciodată să nu-mi întorci spatele.

- De ce nu? zise Natalie cu amărăciune întorcându-se. Tu ai făcut-o.

- O, Doamne! exclamă el cu durere. Da, admise el, am făcut-o. Dar pentru prima dată în viață eram îndrăgostit, și n-am știut să fac față acestor sentimente. Nimeni nu mi s-a dăruit ca tine. N-am știut cum să am încredere în tine și cum să-ți accept dragostea. Apoi, cu povestea asta cu Tracy… m-am simțit trădat.

Natalie tremura atât de tare încât nu putea vorbi.

- Îndrăgostit?

- Da, suspină el. Te iubesc atât de mult încât nu mai pot gândi.

- E pentru prima dată când îmi spui asta.

- Mai întâi trebuia să mă asigur că mă iubești. Dar o spun acum. Te iubesc, Natalie, și nu pot trăi fără tine. Știu că te-am rănit, dar… mă poți ierta?

Natalie îl privea, răvășită de atâtea emoții. Văzând că nu răspunde, Adam se retrase.

- Atunci poate ar fi mai bine să plec.

- Mă iubești suficient de mult ca să te căsătorești cu mine?

Adam o privi uimit, apoi zâmbi.

- Mă ceri în căsătorie?

- Ă… sigur că nu, voiam doar…

Adam izbucni în râs.

- E în regulă, domnișoară orgolioasă, o să te cer eu.

Veni lângă ea și o privi serios în ochi.

- Natalie, vrei să te măriți cu mine?

Ea îi sări în brațe și-l acoperi cu sărutări.

- Da, da, da!

Adam o strânse în brațe impresionat.

- Dumnezeule, mi-am găsit fata de vis!

- Vrei să spui că nu accepți ideea mea ca Tracy să fie Fantasy Girl, și vrei să fiu eu?

Adam râse.

- Nu, vreau să spun că tu ești o fată de vis, dar a mea, numai a mea!

Sfârșit